

บทนำ

“ขอบใจ ไปได้แล้ว”

ประโยคนั้นผ่านออกมาจากริมฝีปากหยักสวຍของชายหนุ่ม เรือนร่างสูงสง่า ที่เอนกายพิงพนักเก้าอี้ทำงานตัวหรูภายในห้องทำงาน กว้างขวางของรองประธานกรรมการบริหารเดรสซี้กรุ๊ป กลุ่มธุรกิจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งอิตาลี

ดวงตาสีสนิมของเขาถอดแบบมาจากบิดา ดวงตาที่สงบนิ่งติดแววเย็นชาอันเป็นเอกลักษณ์ที่ถ่ายทอดกันมาของสายเลือดเดรสซี้ ยามนี้ดูเคร่งขรึมกว่าเดิม และหากสังเกตให้ลึกลงไปก็ราวกับจะเห็นเปลวเพลิงที่กำลังลุกโชนอยู่ในดวงตาคู่นั้น ซึ่งเกิดจากความไม่พอใจต่อรายงานที่เพิ่งได้รับเมื่อสักครู่

ชายหนุ่มวางมือลงบนโต๊ะทำงาน มือที่เล่าลือกันว่าเฉียบคมที่สุดในเรื่องการต่อสู้ ไม่แพ้ความเฉียบแหลมของสมองที่ใช้ต่อกรในเกมธุรกิจ มือที่ว่ากันว่ากุมชะตาของคนกว่าครึ่งค่อนประเทศไว้ด้วยปีกอันยิ่งใหญ่ของเดรสซี้ที่ครอบคลุมธุรกิจแทบจะทุกแขนงในอิตาลี ก่อนจะเคาะปลายนิ้วซึ่งเป็นจังหวะช้าๆ อย่างที่เจ้าตัวชอบทำยามใช้ความคิด

ดวงตาคู่นี้ที่แสนลึกลับพริ้มหลังลงเมื่อคิดถึงใครคนหนึ่งที่อยู่ไกลอีกซีกโลก ใครคนหนึ่งที่ไม่เคยอยู่ไกลหัวใจของเขาเลยแม้เพียง

สักวัน

“ปีกของเราไม่ได้มีเอาไว้บินหรือกระนางฟ้า มันมีไว้ประดับร่างกายแสนสวยเท่านั้นละ มีไว้เพียงแค่นี้ให้พี่ชื่นชม พี่จะเป็นคนเด็ดปีกนั่นเอง หากเราคิดจะใช้มันไต่บินไปจากพี่”

คำคาดโทษคำรามก้องอยู่ในใจ ซึ่งคนที่อยู่ไกลอีกซีกโลกคงไม่มีโอกาสได้รับรู้ ดวงตาคู่คมอันแสนเจิดจ้าลึมขึ้นมาอีกครั้งพร้อมกับวลีที่คล้ายจะชมขวัญที่เปล่งออกมาจากริมฝีปากหยักสวยของพญาเหยี่ยวแห่งเดรสซี

“พี่จะทำให้เรารู้จักกับ เฟอร์นันโด เดรสซี ให้ลึกซึ้งถึงแก่นเลยเหียวละนางฟ้า!”

พอเอ่ยประโยคนั้นจบ เฟอร์นันโดก็ลุกพรวดขึ้นจากเก้าอี้โดยแรงท่าทางขุ่นมัว ผิดกับความเยือกเย็นที่ทุกคนเห็นจนชินตาอย่างสิ้นเชิง บ่งบอกให้รู้ว่าเรื่องที่เพิ่งได้รับรู้เมื่อสักครู่นี้มีอิทธิพลต่อจิตใจของเขา มากเพียงใด ชายหนุ่มสืบเท้าตรงไปที่ประตูและออกจากบริษัทก่อนเวลาเลิกงาน ซึ่งถือว่าผิดปกติวิสัยเป็นอย่างยิ่ง

ไม่มีคำสั่งใดก่อนจากไป ซึ่งนั่นยิ่งสร้างความงุนงงให้แก่เลขานุการสาวใหญ่ที่รับใช้ใกล้ชิดมาตั้งแต่เขาเริ่มเข้ามาบริหารงานแทนบิดามากยิ่งขึ้นไปอีก จนอดที่จะสงสัยไม่ได้ว่าอะไรคือสาเหตุให้คนที่มิมีตารางชีวิตแบบที่เรียกได้ว่าแทบจะไม่คลาดเคลื่อนอย่างเจ้านายของเธอ มีท่าทางคล้ายกับระเบิดเวลาที่พร้อมจะระเบิดทุกอย่างให้เป็นจุนเจืงนั้นได้

เฟอร์นันโดก้าวขึ้นไปนั่งในรถยนต์คันหรู ปิดเปลือกตาลงทันทีที่พลขับออกรถ ปล่อยความคิดล่องลอยไปถึงใครคนหนึ่ง ที่คิดถึงอย่างสุดหัวใจ หวนคิดถึงวันที่ได้พบกันครั้งแรกที่เกิดความรู้สึกของการเป็นเจ้าข้าวเจ้าของใครสักคน ความผูกพันลึกซึ้งแนบแน่น รวมไปถึงความรักใคร่อย่างไม่คิดจะถ่ถอนหัวใจไปจากใครคนนั้นเลย...

“ฮอว์ค”

เสียงเรียกของมารดาซึ่งดังขึ้นทันทีที่ก้าวเท้าเข้ามาในบ้านทำให้เฟอร์นันโด เดรอซซี ถึงกับเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ เพราะปกติมารดาของเขามีบุคลิกนุ่มนวลอ่อนหวาน แต่น้ำเสียงเมื่อสักครู่เต็มไปด้วยความตื่นเต้นจนสังเกตเห็นได้ไม่ยากนัก เขาสืบทอดเข้าไปหาสตรีผู้เป็นสุดที่รักของทุกคนในครอบครัวพร้อมกับส่งยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

ศิริวัสสามองบุตรชายที่กำลังเดินตรงมาหาแล้วยิ้มนิดๆ แม้จะมีวัยเพียงแค่สิบสามปี แต่ดูเหมือนว่าเฟอร์นันโดจะซึมซับบุคลิกของคนเป็นพ่อไปไม่ใช่น้อย ใบหน้าคมคายของเขาสงบนิ่ง ดวงตาสีสนิมอันเป็นเอกลักษณ์ของผู้ชายตระกูลเดรอซซีฉายแววลุ่มลึกสุดจะหยั่งถึง ไม่ผิดกับพรานเชสโกผู้เป็นบิดาเลยแม้แต่น้อย สุขุมและสง่างามทั้งที่เป็นเพียงแค่เด็กชาย ช่างผิดกับเด็กวัยเดียวกันลิบลับ แม้จะภาคภูมิใจ แต่เธอก็อดห่วงไม่ได้ว่าบุตรชายเพียงคนเดียวจะใช้ชีวิตอย่างเคร่งเครียดเกินไป

เฟอร์นันโดจุมพิตแก้มมารดาเบาๆ อย่างที่ชอบทำเป็นประจำ ก่อนจะนั่งลงข้างๆ “ตื่นเต้นเรื่องอะไรอยู่หรือครับแม่”

“ฮอว์ครู้ได้ยังไงว่าแม่ตื่นเต้น” ศิริวัสสามองบุตรชาย ก่อนจะ

พยกหน้ากับตัวเองเบาๆ พลังคิดว่าขณะที่คนอื่นมักเดาความคิดของพวกเขาไม่ออก แต่ดูเหมือนว่าผู้ชายตระกูลนี้จะอ่านใจคนอื่นได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

“ก็เสียงใสออกขนาดนี้ จะไม่ให้คิดว่าแม่กำลังตื่นเต้นได้ยังไงละครับ” เฟอร์นันโดเอ่ยเรียบๆ แต่มองผู้เป็นแม่ราวกับจะล้อเลียน “ตกลงมีเรื่องอะไรหรือครับ”

“พรุ่งนี้พวกเราจะไปเมืองไทยกัน” ศิริวัสสาตอบอย่างกระตือรือร้น

“เมืองไทย?” เฟอร์นันโดทวนคำพลาถเล็กคิ้ว จริงอยู่ที่ครอบครัวของเขาเดินทางไปเมืองไทยทุกปี เพราะที่นั่นคือแผ่นดินเกิดของผู้เป็นมารดา แต่ก็มักจะเป็นช่วงเทศกาล หรือไม่ก็วันครบรอบการจากไปของคนในครอบครัวฝั่งมารดา ซึ่งเท่าที่เขาจำได้ก็ไม่ใช่วางนี้

“ใช่จ๊ะ อาเหมี่ยวคลอดแล้ว พวกเราจะไปเยี่ยมครอบครัวอามาร์คกันจ๊ะ” ศิริวัสสาตอบยิ้มๆ

เฟอร์นันโดยิ้มเช่นกัน พอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมมารดาถึงได้ตื่นเต้นนัก อาเหมี่ยว หรือวิฟาร์ คือภรรยาของ มาร์คัส เลติอารีนี อดีตบอดีการ์ดคู่ใจของบิดาเขานั่นเอง

เขาได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับความผูกพันและมิตรภาพระหว่างผู้เป็นพ่อกับสองบอดีการ์ด อันประกอบด้วยวิคาร์โดกับมาร์คัสอยู่บ่อยครั้ง ทำให้ทราบว่าทั้งสามคนรักใคร่ผูกพันชนิดที่เรียกว่าตายแทนกันได้ ปัจจุบันวิคาร์โดยังทำงานอยู่กับบิดาของเขาที่อิตาลี แต่มาร์คัสลงหลักปักฐานอยู่ที่เมืองไทยเพราะสมรสกับสตรีชาวไทย และรับหน้าที่ดูแลกิจการในภาคพื้นเอเชียของเดรสซี

วิฟาร์เคยเป็นเพื่อนบ้านกับศิริวัสสามาก่อน พอเธอแต่งงานกับมาร์คัสที่เป็นคนสนิทของฟรานเชสโก ก็เลยยิ่งทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น พอทราบข่าวว่าวิฟาร์คลอดบุตร จึงเป็น

ธรรมดาที่ศิริวัสสาจะตื่นตื่น

แต่จะว่าไปแล้วทุกคนล้วนยินดีกับครอบครัวเลติอาร์นี่ทั้งนั้น เพราะทราบดีว่าพวกเขาออกอยทหายาทคนนี้อย่างใจจดใจจ่อ เนื่องจาก มาร์คัสกับวิฟาร์แต่งงานกันมานานแล้ว แต่ก็ยังไม่มีลูกสักที ทั้งคู่แต่งงานกันก่อนวิคาร์โดกับพริสซิลลาด้วยซ้ำไป แต่วิคาร์โดกลับมีลูกก่อน เรียกว่าไล่หลังพรานเซสโกไม่นานนัก ซานติโนซึ่งเป็นบุตรชายของวิคาร์โดมีวัยไล่เลี่ยกับเฟอร์นันโด และเป็นเพื่อนรักกันเหมือนอย่างบิดาของพวกเขา ในขณะที่มาร์คัสไล่หลังคนอื่นๆ ไปนานทีเดียว กว่าเขาจะมีลูกคนแรก เฟอร์นันโดซึ่งถือเป็นพี่ใหญ่ก็อายุสิบสามปีเข้าไปแล้ว ห่างกันเกินรอบเลยทีเดียว ทุกคนจึงยินดีกับขาวนี้เป็นอย่างยิ่ง

“อามาร์คได้ลูกชายหรือลูกสาวครับ”

“ลูกสาวจะ ดีจังเลย จูนจะได้มีเพื่อนผู้หญิงบ้าง เห็นน้องบ่นอยู่ ว่าฮอว์คกับซานไม่ค่อยยอมเล่นด้วย” ศิริวัสสาเอ่ยถึง จูเลียต เดรอสซี บุตรสาวคนเล็กของตนที่ชอบมาโอดครวญอยู่เสมอว่าพี่ชายทั้งสองคนไม่ยอมเล่นด้วย

เฟอร์นันโดหัวเราะเบาๆ เมื่อรู้ว่าน้องสาวแอบมาฟ้องมารดา เขาอายุสิบสามปี ส่วนซานติโนอายุสิบเอ็ดปี แถมยังเป็นเด็กผู้ชายเหมือนกัน ความสนใจในเรื่องต่างๆ จึงเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่จูเลียตเพิ่งอายุสี่ขวบ แล้วจะให้พวกเขาเล่นอะไรกับเธอละ จึงเอ่ยกับมารดา กลั้วหัวเราะ

“ตอนที่ผมไม่ยอมเล่นตุ๊กตาด้วย ก็นี่ก็อยู่เหมือนกันว่าเดี๋ยวจูนต้องมาฟ้องแม่แน่ๆ”

“แหม...ก็น้องเหงานี้จะ” ศิริวัสสาอดแก้ตัวให้ลูกสาวไม่ได้

“ผมทราบครับ แต่ให้ไปเล่นกับเด็กๆ คนอื่น น้องก็ไม่ยอมไปไหน...แม่ครับ ผมไม่อยากเล่นตุ๊กตา” เฟอร์นันโดโอดครวญบ้าง

“แม่อีกไม่รู้จะทำยังไง จูนไม่ชอบเล่นกับคนอื่นเลย เจ้าตัวเขาว่า

อยากจะเล่นแต่กับพี่ฮอว์คกับพี่ซานแค่สองคน” ศิริวัสสาเอ่ยอย่างอ่อนใจ เพราะลูกสาวไม่ชอบเล่นกับบรรดาลูกคนงานในบ้าน เธอรู้ว่าไม่ใช่เพราะความถือตัว แต่เพราะจูเลียตอยากเข้ากลุ่มกับผู้เป็นพี่ชายต่างหากละ

“ผมทราบครับ เห็นบังคับให้ซานเล่นด้วยบ่อยๆ ฝืนนั้นก็ตามใจกันเหลือเกิน” เฟอ์นันโดเอ่ยอย่างอ่อนใจพอกัน ความเคร่งขรึมของเขาทำให้จูเลียตไม่ค่อยกล้าต่อแะเท่าไร ก็เลยหันไปต่อแะซานติโนแทน ฝืนนั้นก็ไม่มีใครกล้าขัดใจ

เฟอ์นันโดคิดถึงภาพเพื่อนรุ่นน้องที่นั่งเล่นตุ๊กตาเป็นเพื่อน น้องสาวตัวเองแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ ไม่รู้ว่าซานติโนทนได้อย่างไร เด็กหนุ่มคิดแบบซ้ำๆ โดยไม่รู้เลยว่าวันหนึ่งตนเองจะสนุกกับการเล่นหัวและตามอกตามใจเด็กผู้หญิงคนหนึ่งยิ่งกว่าที่ซานติโนตามใจจูเลียตเสียอีก

“ถ้าอามาร์คกลับมาอยู่อิตาลีก็ดีสิ ลูกสาวอามาร์คจะได้มาเป็นเพื่อนเล่นกับจูน” ศิริวัสสาเอ่ยอย่างมีความหวัง

“ได้อย่างนั้นก็ดีสิครับ แต่ผมว่าคงยากหน่อย อามาร์คคงไม่ไว้ใจใครเท่าตัวเองหรอกครับ คงกลัวพ่อจะเหนื่อย ถึงได้ยอมไปอยู่ไกลบ้านแบบนั้น” เฟอ์นันโดคิดว่าตัวเองเดาความคิดของมาร์คัสออก ฝ่ายนั้นคงไม่วางใจให้คนอื่นดูแลงานแทน อะไรที่จะแบ่งเบาภาระของบิดาของเขาได้ ฝ่ายนั้นไม่เคยดูตาย ความสัมพันธ์ระหว่างบิดาของเขากับอดีตบอดี้การ์ดทั้งสองนั้นเกินกว่าคำว่าเจ้านายกับลูกน้อง ทั้งหมดคือเพื่อนตายของกันและกัน

แม้จะคิดอย่างนั้น แต่พอเห็นมารดาหน้าม่อยก็อดปลอบใจไม่ได้ “เอาไว้พอไปถึงแล้ว เราลองชวนอามาร์คกับอาเหมียวดูอีกทีก็ได้ครับ”

ตอนที่เอ่ยเช่นนั้น เฟอ์นันโดไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าอยากให้

มารดาสบายใจ ไม่เคยคิดเลยว่าในภายภาคหน้า คนที่อยากจะให้ครอบครัวเลติออรินี้ย้ายกลับมาอยู่ที่อิตาลียิ่งกว่าใครก็คือตัวเขานั่นเอง

เมื่อครอบครัวเดรอซซีเดินทางถึงเมืองไทย พวกเขาก็ตรง ดิ่งไปที่โรงพยาบาลที่วิฬาร์พักฟื้นอยู่เป็นลำดับแรก แทนที่จะเดินทางไปยังบ้านพัก ทั้งที่พวกเขาใช้เวลาเดินทางมานานพอสมควรและอ่อนเพลียไม่น้อย

“ขอบคุณมากครับเจ้านาย” มาร์คส์รีบเดินเข้าไปค้อมศีรษะให้คนที่ เป็นทั้งเจ้านายและเพื่อนรักด้วยความปลาบปลื้มใจที่อีกฝ่ายเดินทางไกลครึ่งค่อนโลกเพื่อมาแสดงความยินดีกับตนและภรรยา

“ยินดีด้วยนะมาร์ค” ฟรานเชสโกเอ่ยพลางตบไหล่ลูกน้องคู่ใจ หนักๆ เขารู้ดีว่ามาร์คส์รอลูกคนนี้อย่างเหลือเกิน ทั้งคู่สบตากันด้วยความรู้ใจ แม้จะอยู่ห่างไกลกันนานกว่าสิบปี นับตั้งแต่มาร์คส์ตัดสินใจลงหลักปักฐานที่เมืองไทย แต่มิตรภาพของพวกเขาไม่เคยจืดจางลงแต่อย่างใด ฟรานเชสโกพาครอบครัวมาเมืองไทยทุกปี มาร์คส์เองก็พาภรรยาบินกลับไปเยี่ยมครอบครัวที่อิตาลีทุกปีเช่นกัน ทำให้ปีหนึ่งๆ พวกเขามีโอกาสพบกันหลายหนพอควร

ศิริสวัสดิ์ตรงดิ่งไปหาวิฬาร์ทันที ความที่เคยเป็นพยาบาล แกมยังมีประสบการณ์มีบุตรมาก่อน เธอจึงให้คำแนะนำต่างๆ แก่วิฬาร์อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

ทารกตัวอ้วนกลมเป็นศูนย์รวมความสนใจของทุกคน บรรยากาศเต็มไปด้วยความแจ่มใสเบิกบานอย่างเห็นได้ชัด

เด็กชายเฟอร์นันโดเดินเลี้ยงไปยังเตียงของทารกตัวจ้อยเมื่อพวกเขาผู้ใหญ่แล้วแต่สนทนากัน ดวงตาสีสนิมจับจ้องว่างกระจ้อยด้วยความสนใจ แก้มยุ้ยๆ สีชมพูนั้นทำให้เด็กชายรู้สึกเอ็นดูอยู่ไม่น้อยอดไม่ได้ที่จะใช้ปลายนิ้วเขี่ยแก้มนุ่มของเด็กน้อยไปมา ชอบใจกับ

สัมผัสอ่อนละมุนที่ได้รับจนยิ่งกว้างอย่างที่ไม่ได้ทำบ่อยนัก พลันชะงักการกระทำของตนเองลง เมื่อได้ยินเสียงของใครคนหนึ่งดังขึ้น

“นายน้อย” มาร์คัสเรียกบุตรชายของเจ้านายด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่แฝงแววจริงรักภักดีไม่ผิดกับที่รู้สึกต่อฟรานเซสโก

“อามาร์ค นื่องน่ารักมากเลยครับ” เฟอร์นันโดเอ่ยกับบิดาของเด็กน้อยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ขอบคุณครับ ผมดีใจที่นายน้อยเอ็นดูเองเงลา”

“เองเงลา?” เฟอร์นันโดทวนคำเบาๆ

“ครับ แองเงลา ชื่อของน้องยังงี้ล่ะครับ แองเงลา วีรินทร์ เลติอาร์นี่” มาร์คัสเอ่ยยิ้มๆ ทอดสายตามองลูกสาวตัวน้อยอย่างแสนรัก

“เองเงลา...นางฟ้า” เฟอร์นันโดพิมพ์เบาๆ

“ใช่ครับ นางฟ้า แองจี้เป็นนางฟ้าของครอบครัวผม” มาร์คัสอธิบายด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“นื่องก็เป็นนางฟ้าของผมเหมือนกัน” เด็กชายเฟอร์นันโดเอ่ยเสียงใส ผิดบุคลิกที่เคยเป็น ดวงตาพร่าพร่างด้วยความชอบใจอย่างที่ไม่ได้ปรากฏบ่อยนัก

มาร์คัสคุกเข่าลงตรงหน้านายน้อยแห่งเดรสซี มองใบหน้าที่ถอดแบบเจ้านายของเขามาแทบทุกกระเบียดนิ้วอย่างแสนภักดี โดยมีคนอื่น ๆ จับตามองการสนทนาของทั้งคู่ด้วยความสนใจ

“ผมไม่มีลูกชายไว้คอยรับใช้นายน้อยอย่างที่ผมเคยรับใช้คุณพ่อของคุณ แต่ถ้าหากนายน้อยคิดว่าแองจี้เป็นนางฟ้าของนายน้อยเช่นกัน ผมก็จะภาวนาให้เขาเป็นนางฟ้าที่น่าโชคดีมาสู่นายน้อย แองเงลา วีรินทร์ เลติอาร์นี่ จะชื่อสัตย์ภักดีต่อบานน้อยไปตลอดชีวิต”

มาร์คัสเอ่ยอย่างหนักแน่น ไม่ได้คิดอะไรไปไกลกว่าต้องการให้บุตรสาวภักดีต่อคนในตระกูลเดรสซีเหมือนกับตนเอง โดยไม่รู้เลยว่าคำพูดของเขาในวันนี้ จะเป็นเหมือนสิ่งที่พันนาการสองชีวิตเข้าไว้

ด้วยกันอย่างไม่มีวันจะแยกห่าง

คำพูดของมาร์คัสทำให้เด็กชายเฟอร์นันโดหันกลับไปมองร่างเล็กจ้อยนั้นอีกครั้ง และคราวนี้ก็เป็นกรจบบ้างแบบไม่วางตาเลยทีเดียว ก่อนจะพึมพำออกมาเบาๆ “นางฟ้าเป็นของผมนั่นหรือ ดิจัง...”

คำพูดของเขาทำให้บรรดาผู้ใหญ่ยิ้มบ้าง หัวเราะบ้าง เพราะต่างคิดว่านั่นเป็นเพียงแค่วาทกรรมของเด็กน้อยไร้เดียงสา ไม่มีใครคาดคิดว่าความรู้สึกของเฟอร์นันโดไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาคิดว่าอีกฝ่ายเป็นนางฟ้าของเขาไปจนตลอดชีวิต

เด็กชายเดินกลับไปเตียงของทารกน้อยอีกครั้ง คราวนี้ดวงตาสีสนิมมองร่างเล็กจ้อยตาเหม็ง แล้วค่อยๆ เอื้อมมือไปจับมือเล็กๆ ที่กำแน่นของทารกน้อยเบาๆ ก่อนจะค่อยๆ คลี่มืออ่อนช้อยข้างนั้นออกแล้วสอดนิ้วชี้ของตนเองเข้าไป พอมือของอีกฝ่ายกำรอบนิ้วของตนเองไว้ก็ยิ้มด้วยความพอใจ สะอึกหน้าไปกระซิบเสียงแผ่วที่ใบหูของนางฟ้า ตัวน้อยราวกับจะบอกให้รู้ว่าเธอกับเขามีพันธสัญญาใดต่อกัน และเธอคือของของใคร

“วีรินทร์...น้องวี นางฟ้าของพี่”

คนอื่นๆ มองเขาก็หันหน้าลงไปกระซิบกระซาบกับทารกน้อยแล้วพากันอมยิ้มเอ็นดู ไม่มีใครรู้ว่าเฟอร์นันโดเอื่อยอะไรออกไป เพราะเขาพูดเสียงเบามาก ได้แต่เดากันไปเองว่าอาจจะปลอบประโลมให้เด็กน้อยหลับสบายก็เป็นได้

ครอบครัวเดรสซิชขอตัวกลับไปพักผ่อนเมื่อเวลาผ่านไปพอสมควรแล้ว ต่างคิดว่าควรให้เวลาวิฟาร์ได้พักผ่อนบ้าง รวมถึงพวกเขาเองก็อ่อนเพลียจากการเดินทางอยู่ไม่น้อย ศิรวีสสาอุมลูกสาวเดินตามสามีออกไป ตอนนั้นไม่มีใครสังเกตเลยว่าก่อนจะก้าวผ่านประตูออกไป เฟอร์นันโดหันไปมองทารกจ้อยอีกครั้งพร้อมกับพึมพำเสียงแผ่ว

“แล้วพบกันนะนางฟ้า”

เฟอ์รนั้นโดทอดสายตามองร่างเล็กจ้อยที่วิ่งเข้ามาหา พลงงยิ้มด้วยความพอใจ แม้ปีหนึ่งๆ เขากับนางฟ้าตัวน้อยจะพบกัน แทนนับครั้งได้ แต่วีรินทร์กลับไม่เคยกลัวเขาเลย พอมาถึงเธอก็เฝเข้าหา ปากเล็กๆ ก็เรียกหานายน้อยเสียงแจ้ว เขาย่อกายลงพร้อมกัับเปิดอ้อมแขนรับคนที่เฝเข้ามาหาพร้อมทั้งส่งยิ้มน้อยๆ ให้

“สวัสดิ์ดีนางฟ้า” เด็กหนุ่มทักทายคนในอ้อมแขน

“นายน้อย” เด็กหญิงวีรินทร์ซบหน้าลงกับชอกคอคนตัวโตที่ใจดีกับเธอยิ่งกว่าใคร

“สวัสดิ์ดีรับอามารค์ อาเหมียว” เฟอ์รนั้นโดเอ่ยทักทายผู้สูงวัยอยากจะยกมือไหว้อีกฝ่ายตามธรรมเนียมไทยแบบที่มารดาเคยสอนไว้ แต่ก็ไม่อาจทำได้ เพราะคนตัวเล็กกอดคอไว้แน่น เขาเองก็ไม่คิดจะวางเธอลงแต่อย่างใด

บรรดาผู้ใหญ่สบตากันด้วยความพิศวง ต่างก็ไม่ค่อยเข้าใจว่าทำไมสายใยผูกพันระหว่างเฟอ์รนั้นโดกับวีรินทร์ถึงได้แนบแน่น ทั้งๆที่เขาและเธไม่ค่อยได้พบกันบ่อยนัก แต่ทั้งคู่กลับคุ้นเคยกันจนน่าประหลาดใจ โดยเฉพาะความอ่อนโยนและเอาใจใส่ที่เฟอ์รนั้นโดปฏิบัติต่อวีรินทร์แบบที่ไม่เคยทำต่อคนอื่นนอกจากมารดาและน้องสาว แกมดูๆ ไปแล้วยังคล้ายกับว่าเขาเอ็นดูวีรินทร์เสียยิ่งกว่าจูเลียตที่เป็นน้องสาวแท้ๆ เสียอีก

พื้นฐานนิสัยของเฟอ์รนั้นโดเป็นอย่างไรทุกคนย่อมรู้ดี กระทั่งจะยิ้มก็ย้งยาก แต่วีรินทร์กลับได้รับรอยยิ้มที่หาได้ยากยิ่งของฝ่ายนั้น อยู่เสมอ

“สวัสดิ์ดีรับนายน้อย แองจีมาหาพ่อเถอะลูก อย่ากวนนายน้อยเลย” มาร์คัสทักทายกลับ ก่อนจะหันไปเอ่ยกับบุตรสาว เพราะเกรงใจเจ้านายน้อยของตน

เด็กหญิงวีรินทร์ส่ายหน้าปฏิเสธอย่างว่องไว รีบซุกหน้าลงกับ

ปาแข็งแรงของคนทีโอบอุ้มตัวเองไว้ทันที แม้จะยังเด็ก แต่เธอก็สัมผัสถึงความอบอุ่นของอ้อมแขนนี้ได้เป็นอย่างดี เวลาที่อยู่กับนายน้อยจะไม่ม่ใครกล้าขัดใจเธอรวมถึงตัวเขาเองด้วย ทำให้เธอชอบใจยิ่งนัก

มาร์คัสหันไปสบตากับภรรยาด้วยความอ่อนใจ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่บุตรสาวของพวกเขาทำแบบนี้ ความสุขุมเยือกเย็นของเฟอ์นันโดทำให้ใครๆ มักจะเกรงใจระคนเกรงขามเด็กหนุ่มผู้นี้ทั้งนั้น แต่วีรินทร์ไม่เคยเป็นแบบนี้เลย นอกจากไม่กลัวแล้ว ยังชอบอยู่ใกล้ๆ ฝ่ายนั้นมากอีกด้วย เขาหันไปสบตาผู้เป็นนายเหนือหัวอย่างพรานเชสโก ก็พบว่าอีกฝ่ายพยักหน้าให้ รวากับจะบอกว่าไม่ต้องเกรงอกเกรงใจหรือคิดมาก

เฟอ์นันโดไม่สนใจความคิดของคนรอบข้าง เพราะกำลังพอใจอย่างยิ่งวดต่อปฏิกิริยาของเด็กน้อยในอ้อมแขน เธอคือนางฟ้าของเขา อยู่กับเขาก็สมควรแล้ว เขาคิดเช่นนี้มาตลอดตั้งแต่วันที่วีรินทร์เกิด และบิดาของเธอได้เอ่ยปากว่าเธอคือนางฟ้าของเขา จึงรีบเอ่ยให้มาร์คัสคลายกังวล “ไม่เป็นไรหรอกครับอามาร์ค เขาไม่ได้กวนผมหรือกจริงไหมนางฟ้า”

เด็กหญิงวีรินทร์พยักหน้าหงิกๆ ทั้งที่ไม่เข้าใจอะไรนัก แต่เพราะนี่คือนายน้อย เขาว่าอย่างไร เธอก็มักจะเออออตามไปด้วย

การตอบรับอย่างว่องไวของเธอทำให้เด็กหนุ่มพอใจยิ่งขึ้น จึงมอบรางวัลที่ไม่เคยมอบให้ใครมาก่อนแก่นางฟ้าของตนอย่างไม่ลังเล “ไปเล่นด้วยกันไหม”

วีรินทร์ยิ้มแป้นพร้อมกับพยักหน้ารับอีกครั้ง

คำชักชวนของเขาทำให้พรานเชสโกกับศิรวัสสาหันไปสบตาแล้วเลิกคิ้วให้กันด้วยความแปลกใจ เฟอ์นันโดบ่นให้พวกเขาฟังเป็นประจำว่าเมื่อที่จะเล่นตุ๊กตากับจูเลียต แล้วบุตรชายของพวกเขาจะเล่นอะไรกับเด็กผู้หญิงอย่างวีรินทร์ ถึงจะไม่เปื้อนอย่างที่เปื้อนน้องสาวกันละ

ความคิดของเฟอร์นันโดจดจ่ออยู่แต่กับคนในอ้อมแขนจนไม่ทันได้สนใจว่าตัวเองสร้างความแปลกใจให้คนอื่น ๆ มากแค่ไหน รู้แค่ว่านางฟ้าตัวน้อยพอใจที่จะอยู่กับเขาเช่นกัน จึงหันไปเอ่ยขอตัวกับทุกคน “ผมจะพาน้องไปเล่นที่รังนะครับ แล้วเดี๋ยวจะพามากินข้าว ขอตัวก่อนนะครับ”

เด็กหนุ่มเอ่ยจบก็อุ้มนางฟ้าตัวน้อยลิวๆ ไป ทิ้งให้คนอื่น ๆ มองตามแล้วคิดกันไปต่างๆ นานา

มาร์คัสกับวิฟาร์สบตากันด้วยความเกรงใจผู้เป็นนาย ส่วนคนเป็นนายอย่างฟรานเซสโกกับศิริวัสสาสบตากันด้วยความแปลกใจอีกครั้ง เพราะ ‘รัง’ ของเฟอร์นันโดไม่ใช่สถานที่ที่เขาจะเปิดโอกาสให้คนอื่นไปยุ่งยามเสียเมื่อไร แล้วอย่างนี้จะไม่ให้ประหลาดใจได้อย่างไรกัน

“เอาละ ปล่อยให้เด็กๆ เขาไปเล่นกันเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก พวกเราก็ไปคุยกันตามประสาคนแก่ก็แล้วกัน เดินทางเป็นยังไงบ้าง มาร์ค” ฟรานเซสโกเก็บความสงสัยต่อพฤติกรรมของบุตรชายไว้ก่อน หันไปชวนลูกน้องสนทนาเกี่ยวกับการเดินทางและงานในหน้าที่รับผิดชอบของอีกฝ่าย

“สวยจังๆ นายน้อยขา ที่นี้สวยมาก แอ่งจีชอบที่สุด”
เด็กหญิงวีรินทร์ส่งเสียงกรีดกราดชอบใจเมื่อกวาดสายตามองไปรอบๆ ทิวทัศน์เบื้องล่างอย่างไม่นึกกลัวสักนิดว่าขณะนี้อยู่สูงจากพื้นดินมากพอสมควร เธอรู้แต่ว่าเมื่ออยู่กับนายน้อย เธอไม่จำเป็นต้องกลัวอะไรทั้งนั้น

ความจริงเด็กหญิงวัยสี่ขวบอย่างวีรินทร์ควรจะทำให้หนุ่มน้อยวัยสิบเจ็ดปีอย่างเฟอร์นันโดเบื่อหรือรำคาญเหมือนคนที่รู้สึกกับเด็กคนอื่น ๆ ทว่าหาเป็นเช่นนั้นไม่ ดวงตาสีสนิมที่ฉายแววเยือกเย็นอยู่

เป็นนิത്യกลับทอประกายอ่อนโยนยามทอดมองร่างเล็กจ้อยในชุดกระโปรงน่ารักที่เสริมให้เธอดูคล้ายนางฟ้าตัวน้อยเข้าไปกันใหญ่แน่นอนว่าเขายอมไม่เบียดหนายหรือรำคาญเพราะเธอไม่ใช่คนอื่น เธอเป็นนางฟ้าของเขา ไม่มีเหตุผลที่เขาต้องปฏิบัติต่อเธอเช่นที่ท่าต่อคนอื่น

“มานี่สิ” เฟอ์นันโดเรียกเด็กหญิงที่กำลังเกาะขอบหน้าต่างชะเง้อชะแง้มองออกไปด้วยท่าที่ตื่นเต้น

วีรินทร์หันมายิ้มแป้นแล่นร่างกลมป้อมวิ่งกลับมาหาคนตัวโตที่นั่งขัดสมาธิอยู่กับพื้นไม้ขัดเงามันวับ เด็กหญิงส่งยิ้มไร้เดียงสา ดวงตาสีน้ำตาลแวววาวเจิดจ้าเพราะชอบอกชอบใจ เสียงเล็กๆ สอบถามเจ้าของอาณาจักรด้วยความตื่นเต้น “นี่บ้านนายน้อยหรือคะ”

เฟอ์นันโดมยิ้ม กวาดสายตามองไปรอบๆ กระทั่งมขนาดกะทัดรัดที่บิดาสร้างไว้ให้บนต้นไม้ใหญ่หลังคฤหาสน์เดรสซี ตามที่เขาขอเป็นรางวัลเมื่อทำคะแนนสอบได้สูงสุดในสายชั้นตอนอายุสิบเอ็ดขวบ ก่อนหันมาตอบเด็กน้อย “ที่นี่เป็นรังของพี่”

“รัง?” เด็กหญิงวีรินทร์ทวนคำพร้อมทั้งเอียงคอมองคนตัวโตด้วยความฉงน สอบถามตามความเข้าใจอันไร้เดียงสา “นายน้อยเป็นนกหรือคะ”

เฟอ์นันโดระเบิดเสียงหัวเราะชอบใจอย่างที่ไม่ค่อยได้ทำบ่อยนัก ดวงตาคมทอดมองน้องน้อยอย่างอ่อนโยนกว่าเดิม นานมาแล้วที่เขาไม่ได้หัวเราะจนเต็มเสียงเช่นนี้ การเป็นบุตรชายคนโตของ ฟรานเชสโก เดรสซี ทำให้เขาถูกคาดหวังจากคนรอบข้างมากมายเหลือเกิน บิดาของเขาอดเยี่ยมในทุกเรื่องจนพลอยทำให้ใครต่อใครต่างคาดหวังว่าเขาจะทำได้ดีไม่แพ้ท่าน

เขาเองก็ไม่ปรารถนาให้ทุกคนผิดหวังจึงคร่ำเคร่งต่อการใช้ชีวิต ทั้งการเรียนและการฝึกปรีอในเรื่องอื่นๆ บิดามารดาไม่ได้กดดัน แต่

เป็นเขาที่บอกตัวเองว่ามีภาระอะไรรออยู่เบื้องหน้า จนแทบจะหาเวลา ผ่อนคลายเช่นเด็กวัยเดียวกันไม่ได้

มือแข็งแรงคว่ำเอาร่างเล็กจ้อยตรงหน้าที่ยืนทำคิ้วขมวดด้วยความสงสัยมาวางลงบนตักกว้าง จมูกโต่งเป็นสันหอมลงที่แก้มย้วยก่อนจะกระซิบกลั้วหัวเราะแบบใบหูเล็ก “ใครๆ ก็บอกว่าพี่เป็นเหยี่ยว”

“เหยี่ยว?” เด็กหญิงวีรินทร์เงยหน้าขึ้นถามเจ้าของตักกว้างด้วยความมุงนงแกมตื่นเต็น

เฟอร์นันโดยิ้มใส่ดวงตาไร้เดียงสาอีกครั้ง แล้วหยิบโทรศัพท์ที่วางอยู่ไม่ไกลนักขึ้นมาคั่นหารูปภาพที่บันทึกไว้แล้วเปิดให้หน้าจออยู่ดู “นี่ไงเหยี่ยว ใครๆ ก็บอกว่าเป็นคือสัญลักษณ์ของพี่ ปีกของพี่เป็นแบบนี้”

“สวยจัง ปีกของนายน้อยสวยมาก” เด็กหญิงวีรินทร์พิมพ์ผิวดวงตากลมโตจับจ้องไปที่ภาพในโทรศัพท์

“รู้ไหมว่าเราเองก็มีปีกนะ” เฟอร์นันโดบอกยิ้มๆ พร้อมทั้งลูบศีรษะเล็กด้วยความเอ็นดู

“จริงหรือคะ แอ่งจี้ก็มีปีกหรือ” เด็กน้อยสอบถามด้วยความตื่นเต็น เรื่องนี้ไม่มีใครบอกกับเธอมาก่อนเลย

“ใช่จ๊ะ วีก็มีปีกเหมือนกับพี่นี่แหละ”

“จริงหรือคะ แต่แอ่งจี้ไม่ได้เป็นเหยี่ยวนี่นา”

“มีสิ แอ่งเจลาคือนางฟ้า นางฟ้าก็ต้องมีปีกจริงไหม”

“แต่เมื่อก่อนายน้อยบอกว่า ‘วี’ มีปีก ไม่ใช่แอ่งจี้คะ” เด็กน้อยซักถามอย่างเฉลียวฉลาด

คราวนี้มือแข็งแรงแกร่งของหนุ่มน้อยเฟอร์นันโดอุ้มร่างเล็กจ้อยไปวางไว้บนต้นขาข้างหนึ่งพร้อมกับหมุนให้หันมาเผชิญหน้ากัน แทนการนั่งตักพิงหลังกับบอกกว้างอย่างที่แรก เซยคางเล็กๆ ขึ้นเพื่อให้เธอได้สบตากับเขาพร้อมทั้งเอ่ยสอน “เราชื่อวี”

ใบหน้าเล็กๆ ส่ายไปมาทั้งที่มือเขายังแตะปลายคางอยู่ พร้อม
ทั้งรีบปฏิเสธ “แองจี้ชื่อแองจี้”

“เราจะชื่อแองจี้สำหรับคนอื่น แต่สำหรับพี่ เราชื่อวี จำไว้นะ”
เฟอรรันนโดยิ้มกับเด็กน้อยอีกครั้ง

“อยู่กับนายน้อยแองจี้ชื่อวี” วรินทร์ทวนคำ ประสานสายตากับ
คนตัวโตราวกับถูกสะกด

“อยู่กับพี่ฮอว์คเราชื่อวี...วีกับพี่ฮอว์ค” เฟอรรันนโดสอนอีก

“วีกับพี่ฮอว์ค” เด็กหญิงวรินทร์ทวนคำของเด็กหนุ่มอีกครั้งอย่าง
ว่าง่าย

“ไซ เก่งมาก พี่ฮอว์คกับน้องวี เรามีปีกเหมือนกัน เราจะบินไป
ด้วยกัน ซอบไหม นี่ไงปีกของวี” เฟอรรันนโดเอ่ยพร้อมกับยิ้มให้เด็กน้อย
อย่างที่ไม่เคยยิ้มให้ใคร คั้นหาภาพปีกของนางฟ้ามาให้ให้น้องน้อยดู สลับ
ไปมากับภาพพญาเหยี่ยวที่ถลาเล่นลม เฝ้าย้ำให้เธอฟังอีกหลายครั้ง
ราวกับจะตอกย้ำลงไปในสมองน้อยๆ นั้น

ดังนั้นไม่นานนักร่างเล็กจ้อยก็ผวาเข้ากอดต้นคอแข็งแรงของ
‘พี่ฮอว์ค’ ซึ่งโอบอุ้มเอาใจเธออยู่นานสองนานอย่างไว้เนื้อเชื่อใจ ปาก
เล็กๆ ก็พรวดพาดจ้อยๆ ตามที่ได้รับคำสั่งสอนมา “เรามีปีกๆ วีจะบิน
ไปพร้อมพี่ฮอว์ค”

“เก่งมาก” เฟอรรันนโดเอ่ยชมพร้อมกับจุมพิตแก้มผู้ด้วยความ
เอ็นดู “เอาละ ไปกินข้าวกันดีกว่า” เขาเอ่ยพลางลุกขึ้นเมื่อพบว่าใกล้
ถึงเวลาอาหารเย็นแล้ว อุ้มนางฟ้าตัวน้อยเดินออกจากรั้วของตัวเอง
เพื่อกลับไปสมทบกับทุกคนอีกครั้ง

บรรยากาศสนทนาอาหารอบอุ่นเบิกบานดังเช่นทุกครั้ง
พวกเขาได้มารวมตัวกัน ความแจ่มใสไร้เดียงสาของวรินทร์ยังคงทำให้
ทุกคนผ่อนคลายได้เช่นเคย

รอยยิ้มบางๆ บนใบหน้าคมคายของบุตรชายคนโตยิ่งทำให้พรานเซสโกและศิริวัสสาเอ็นดูเด็กน้อยเพิ่มขึ้นไปอีก ออดคิดไม่ได้ว่าเธอช่างทำให้บรรยากาศโดยรวมแจ่มใสขึ้นเป็นกอง โดยเฉพาะศิริวัสสาซึ่งเป็นห่วงเรื่องการใช้ชีวิตที่เคร่งเครียดเกินวัยของบุตรชาย พอเห็นวารีวินทร์มักจะทำให้เฟอร์นันโดดูผ่อนคลายและสดใสทุกครั้งที่ได้พบกัน ก็ยิ่งทำให้เฝ้ารอคอยวันที่สองครอบครัวจะได้พบปะกันอยู่เสมอ

ซึ่งก็ไม่ต่างจากคนที่เธอกำลังนึกเป็นห่วงอยู่เลยสักนิด เฟอร์นันโดเองก็รอคอยโอกาสที่จะได้พบกับนางฟ้าตัวน้อยของเขาอยู่เสมอน้อยๆ ก็เพื่อสำรวจว่าเขาอยู่ดีมีสุขหรือไม่ อะไรที่เป็นของเขาต้องได้รับการดูแลที่ดีที่สุด ไม่มีใครคาดคิดเลยว่า ท่าทางเอ็นดูที่เฟอร์นันโดมีต่อวารีวินทร์นั้นแฝงความรู้สึกเป็นเจ้าของเจ้าข้าเจ้าของอยู่ด้วย เพราะไม่คิดว่าเด็กหนุ่มจะยึดมั่นในถ้อยคำของมาร์คัสถึงเพียงนั้น ไม่มีใครรู้เลยว่านับจากวันนั้นเขาก็มองว่าเธอคือสมบัติของเขาตลอด

“วีไปก่อนนะคะพี่ฮอว์ค” วารีวินทร์เอ่ยลาเด็กหนุ่มด้วยท่าทางอาลัยอาวรณ์เมื่อถึงเวลากลับบ้าน ใช้สรรพนามแทนตัวเขาและตัวเองตามที่อีกฝ่ายสั่งสอนมาตลอดช่วงบ่าอย่างไม่ติดขัด

ทว่าคำว่า ‘วี’ กับ ‘พี่ฮอว์ค’ ที่เธอใช้กลับทำให้ทุกคนหันไปมองทั้งคู่เป็นตาเดียวกัน นอกจากจูเลียตแล้วไม่เคยมีใครเรียกเฟอร์นันโดอย่างนั้นอีกเลย เช่นเดียวกับที่ไม่เคยได้ยินวารีวินทร์แทนตัวเองว่าวีมาก่อน ทุกคนเรียกเธอว่าแองจี้ และเจ้าตัวก็เรียกแทนตัวเองอย่างนั้นมาโดยตลอด

แล้วนี่มันเกิดอะไรขึ้น ทั้งคู่หายไปด้วยกันตลอดบ่าย พอกลับมาอีกทีก็ดูเหมือนจะมีเรื่องพิเศษระหว่างกันอย่างที่ใครๆ ไม่อาจเข้าใจเพิ่มขึ้นมาอีกเรื่องหนึ่งแล้ว

เฟอร์นันโดไม่สนใจสายตาแปลกใจของคนอื่นๆ ตามเคย เรื่องนี้เป็นเรื่องระหว่างเขากับวารีวินทร์ คนอื่นๆ ไม่จำเป็นต้องรู้หรือเข้าใจแต่

อย่างไรดี ขอเพียงแค่เจ้าตัวรู้และทำตามคำสั่งของเขาก็เพียงพอแล้ว
เด็กหนุ่มคิดพลางหันไปเอ่ยกับเด็กน้อยที่บอกลาตนเองบ้าง “แล้วพบ
กันนะนางฟ้า”

“คะ แล้วพบกัน” เด็กน้อยเอ่ยเสียงใส ส่งยิ้มกระจ่างราวกับแสง
ตะวันให้อีกฝ่าย

มุมปากของเฟอรินันโดโค้งขึ้น เมื่อมองรอยยิ้มของคนตัวเล็ก
พลางคิดว่าคงเป็นเพราะวีรกรรมเป็นนางฟ้า รอยยิ้มของเธอถึงทำให้
ทุกอย่างดูสดใสเหลือเกิน

2

เฟอรันั้นโดจำไม่ได้ว่าตัวเองซ้ำเลื่องมอณาพิกาที่แขวน
อยู่บนผนังเป็นรอบที่เท่าไรแล้ว มองและลอบถอนหายใจ เพราะรู้สึก
ว่ามันเดินช้ากว่าทุกวัน ตั้งแต่เข้ามาช่วยงานของครอบครัวแบบเต็มตัว
เวลายี่สิบสี่ชั่วโมงต่อวันดูเหมือนว่าจะน้อยเกินไป กิจการมากมาย
หลายแขนงของเดรสซี่ทำให้เวลาทุกนาทีมีค่าต่อเขาเป็นอย่างมาก
แต่คงไม่ใช่สำหรับวันนี้ วันที่รู้ว่าจะได้พบกับนางฟ้า

ชายหนุ่มถอนหายใจอีกครั้งเมื่อนึกถึงเสียงใสๆ ที่ได้ยินผ่าน
โทรศัพท์เมื่อช่วงสาย

‘พีฮอว์ค วิมาถึงแล้วนะคะ’

เขาจำได้ว่าตัวเองยิ้มเมื่อได้ยินประโยคนั้น ก่อนจะสอบถาม
อีกฝ่ายบ้าง ‘การเดินทางเรียบร้อยดีใช่ไหม’

‘เรียบร้อยดีค่ะ รอบนี้เรามีเวลาอยู่ที่นี่หลายวันเลยด้วย’ สาวน้อย
เอ่ยเสียงใส

‘อ้อ จริงสิ เราเปิดเทอมแล้วนี่นา’ เฟอรันั้นโดพึมพำเบาๆ เขาจำ
ทุกอย่างเกี่ยวกับเธอได้อย่างแม่นยำ

เปิดเทอมคราวนี้วีรันทรก็จะขึ้นชั้นมัธยมปลายปีสุดท้ายแล้ว อีก
แค่ปีเดียวก็จะก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย เต็บโตเป็นผู้ใหญ่อีกขั้นหนึ่ง

แต่ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาก็ยังคงเหมือนเดิม วิรินทร์ยังคงพิเศษเหนือคนอื่นเสมอ ยังคงเป็นนางฟ้าที่น่ารักของเขา เป็นสมบัติชิ้นน้อยๆ ของเขาเหมือนเคย

‘ตอนนี้พี่ฮอว์คอยู่ที่ทำงานใช่ไหมคะ’ วิรินทร์ถามขึ้น แต่ก็ไม่ได้รอให้อีกฝ่ายตอบ เพราะสามารถคาดเดาคำตอบได้เองจากความคุ้นเคย ตารางชีวิตของเฟอร์นันโดไม่ค่อยมีอะไรคาดเคลื่อนเท่าไรนัก ในเมื่อนี้เป็นวันทำงาน ก็ค่อนข้างมั่นใจได้ว่าเขาคงอยู่ที่บริษัท ‘ถ้าอย่างนั้นวีจะไปรอพี่ฮอว์คที่บ้านนะคะ จะได้ไปทักทายสวัสดิ์คุณปู่ก่อน’

‘อืม...ก็ดีเหมือนกัน ถ้าอย่างนั้นเราก็ไปรอพี่ที่บ้านก็แล้วกัน’ เฟอร์นันโดรับคำ เห็นด้วยว่าวิรินทร์ควรไปทักทายทำความเคารพมารดาของเธอให้เรียบร้อยเสียก่อน เพราะเมื่อเขากลับถึงบ้าน เวลาของเธอก็จะได้เป็นของเธอคนเดียวเหมือนอย่างที่เคยเป็นมาตลอด ‘แล้วพบกันนะนางฟ้า’ เอย์ด้วยประโยคเดิมที่พูดมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ‘ค่ะ แล้วพบกัน’ นางฟ้าของเฟอร์นันโดก็รับปากด้วยประโยคเดิมไม่มีผิดเพี้ยน

เพราะเหตุนี้เองที่ทำให้พญาเหยี่ยวแห่งเดรสซีต้องมานั่งชำเลืองมองนาฬิกาครั้งแล้วครั้งเล่า เกือบๆ จะเรียกได้ว่ากระวนกระวายเสียด้วยซ้ำไป เนื่องจากไม่อยากจะให้ใครบางคนต้องรอนาน

เฟอร์นันโดกวาดตามองไปรอบบริเวณทันทีที่ก้าวเท้าเข้าไปในบ้าน แม้จะไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา แต่คนเป็นแม่ ซึ่งนั่งอยู่ที่ห้องโถงก็รู้ดีว่าเขากำลังมองหาใคร จึงเอ่ยขึ้นมาอย่างรู้ใจ

“ไปรออยู่ที่โน่นแล้วจ๊ะ”

เฟอร์นันโดสับเท้าเข้าไปหามารดา พอไปถึงก็นั่งกายลงไปหอมแก้มอีกฝ่าย ก่อนจะนั่งลงข้างๆ โดยที่ยังไม่เอ่ยอะไรออกมา

ความเงิบขริ่มของบุตรชายเป็นสิ่งที่ศิริวัสสาคุ้นเคยดี จึงเป็นฝ่ายย้ำอีกครั้ง “น้องไปรอที่กระท่อมแล้วจะ”

“ไปนานหรือยังครับ” เฟอร์นันโดถามเสียงนุ่ม ไม่จำเป็นต้องขยายความ แต่ทั้งคู่ก็ทราบดีว่า ‘น้อง’ ที่กำลังเฝ้าถึงนั้นไม่ได้หมายถึงจูเลียต

“สักพักใหญ่แล้วจะ เห็นว่าจะไปอ่านหนังสือรออยู่ที่นั่น มาตั้งแต่เที่ยง คงไม่รู้จะหาเรื่องไหนมาคุยกับแม่แล้วกระมัง” ศิริวัสสาเอ่ยกลั้วหัวเราะ ไม่นึกตำหนิวิรินทร์แต่อย่างใด ฝ่ายนั้นอายุเพียงแค่อายุสิบเจ็ดปี จะให้คุยกับผู้ใหญ่ทั้งวันก็คงจะไม่ไหว ดังนั้นเมื่อทักทายพูดคุยกันพอสมควรแล้ว เธอก็อนุญาตให้สาวน้อยไปพักผ่อนตามสบาย และที่ประจำของวิรินทร์ก็คือบ้านบนต้นไม้ของเฟอร์นันโดนั่นเอง

เมื่อเติบโตขึ้นเฟอร์นันโดก็ใช้เวลาอยู่ที่นั่นน้อยลง แต่ทุกครั้งที่วิรินทร์เดินทางมาอิตาลี ‘รัง’ ก็ยังเป็นที่พักผ่อนของพวกเขาอยู่เหมือนเดิม พวกเขามักจะใช้เวลาส่วนตัวด้วยกันที่นั่นเสมอ เรื่องนี้ทุกคนต่างทราบดี

“คงเพราะตอนที่โทร. คุยกันเมื่อคราวก่อน ผมบอกไปว่าได้หนังสือที่เขาอยากได้มาแล้ว คงจะรีบไปดูนั่นแหละครับ” เฟอร์นันโดเอ่ยเสียงอ่อน เมื่อรู้ว่าวิรินทร์จะทำกิจกรรมอะไรระหว่างที่รอเขา “งั้นผมขอตัวไปดูน้องหน่อยนะครับ ไม่รู้ว่าใครหาอะไรไปให้วีรทองบ้างหรือยัง เวลาอ่านหนังสือขึ้นมาเขาจะลืมเรื่องอื่นไปหมด บางทีก็ไม่กินข้าวกินปลาเอาดีๆ เลยก็มี”

“แม่ถามแล้ว แต่เจ้าตัวเขาบอกว่ายังไม่หิว ก็เหมือนสอว์คนนั้นแหละลูก” ศิริวัสสาเอ่ยกลั้วหัวเราะ เฟอร์นันโดเป็นนักอ่านตัวยง ดังนั้นกิจกรรมที่เขาทำบ่อยที่สุดก็คือการอ่าน วิรินทร์จึงซึมซับความชอบนี้ไปโดยปริยาย หลายครั้งที่วิรินทร์เดินทางมาที่นี่ และเธอจะเห็นสองคนนั่งอ่านหนังสืออยู่เงียบๆ ได้เป็นวันๆ

เฟอ์รันนโดยืม เมื่อถูกผู้เป็นแม่กระเช้า เขาเป็นอย่างนั้นจริงๆ เสียด้วย แต่กลับไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเองน่าเป็นห่วงตรงไหน แต่พอเป็นวีรจันทร์ ทำให้เขาถึงคิดว่าการละเลยไม่กินอาหารเป็นเรื่องน่าห่วงก็ไม่ทราบได้ จึงแก้ตัวไปข้างๆ คุณ “ผมโตแล้วนี่ครับแม่ อดข้าวสักมื้อก็ไม่มีอะไรหอรอก แต่วัยยังเด็ก”

“ลูกพูดเหมือนกับว่าแองจี้ยังเป็นเด็กอายุห้าขวบ” ศิววิศสา กระเช้ายิ้มๆ ก่อนจะเอ่ยต่อเมื่อเห็นลูกชายเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ “ฮอว์ค ลืมไปหรือเปล่าว่าน้องอายุสิบเจ็ดอย่างสิบแปดแล้ว”

เฟอ์รันนโดนิ่งไปครู่หนึ่ง อาจเป็นเพราะเขากับวีรจันทร์ได้พบกัน ทุกปี ปีหนึ่งก็หลายหนพอควร จึงได้เห็นเธอเติบโตตามวัยขึ้นเรื่อยๆ จนไม่รู้สึกรู้สีกแปลกตาหรือชวนให้สะดุดคิดว่าอีกฝ่ายไม่ใช่เด็กหญิงตัวน้อย ในวันวานอีกแล้ว เพราะในความคิดของเขาเธอก็คือนางฟ้าของเขา เหมือนเดิม จึงเอ่ยกับมารดาอย่างหนักแน่น “แต่สำหรับผม เขายังเหมือนเดิมทุกอย่าง”

ศิววิศสายิ้มนิดๆ เมื่อได้ยินคำพูดของบุตรชาย พลังคิดว่า เฟอ์รันนโดคงจะรู้สึกต่อวีรจันทร์ดังเช่นที่รู้สึกกับจูเลียตกระมัง เพราะ เขามักจะพูดกับคนเป็นน้องสาวอยู่เสมอว่าไม่รู้จักโต

“ฉันขอตัวก่อนนะครับแม่” เฟอ์รันนโดเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นว่า มารดาไม่มีอะไรจะสนทนากับตนเองอีก

“ไปเถอะจ้ะ น้องรอนานแล้ว”

พอได้ยินคำอนุญาต ชายหนุ่มก็ส่งยิ้มให้มารดาอีกครั้ง ก่อนจะส่งสัญญาณให้คนสนิทนำกระเป่าเอกสารขึ้นไปเก็บให้ที่ห้องทำงาน ส่วนตัวเองก็ตรงไปยังรังที่รู้ว่ามินางฟ้ากำลังรออยู่

ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าเมื่อเปิดประตูกระท่อมหลังน้อย ซึ่งเป็นอาณาจักรส่วนตัวเข้าไป ทำให้จังหวะผีเท้าของเฟอ์รันนโดชะงักลง

แล้วเพิ่มความระมัดระวังในการปิดประตูมากขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย รวากับกลัวว่าเสียงต่างๆ จะไปรบกวนห้วงนิทราของคนตัวเล็ก

ชายหนุ่มสายหน้านิดๆ เมื่อเห็นท่านนอนของอีกฝ่าย ที่ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะสบายตัวนัก วีรินทร์นั่งฟังผนัง เหยียดขาทั้งสองข้างราบไปกับพื้น ศีรษะเล็กที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสีน้ำตาลนุ่มสลวยเอียงนิดๆ จนน่าเป็นห่วงว่าหากปล่อยให้อยู่ทำนองนั้นนานไป เจ้าตัวอาจจะเมื่อยไม่น้อยตอนตื่นขึ้นมา มือเรียวยาวของเธอจับหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งวางเอียงงอกระเผลออยู่บนตัก คาดว่าน่าจะผล็อยหลับไประหว่างอ่านหนังสือนั่นเอง

ชายหนุ่มพยายามระวังเสียงฝีเท้าให้เบาที่สุดเมื่อก้าวเข้าไปใกล้กว่าเดิม ก่อนจะคุกเข่าลงข้างๆ คนตัวเล็กที่นั่งหลับอยู่ แล้วมองเธอนิ่งนานยิ่งกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

‘ฮอว์คสิมไปหรือเปล่านั้นองอายุสิบเจ็ดอย่างสิบแปดแล้ว’

ถ้อยคำของมารดาผ่านเข้ามาในห้วงคิด ส่งผลให้เฟอร์นันโดมองสำรวจนางฟ้าของตนเองในมุมมองที่ต่างจากเคย ดวงตาคู่คมค่อยๆ ไล่มองวงหน้าเนียนกระจ่างอย่างละเอียดถี่ถ้วน นิทรากรรมณ์ของวีรินทร์เปิดโอกาสให้เขาสามารถสำรวจเธอได้อย่างอิสระ มุมปากหยักสวยของชายหนุ่มยกโค้งขึ้นโดยไม่รู้ตัวเมื่อมองขนตายาวงอนที่ประดับอยู่บนเปลือกตาที่เวลานี้พริ้มหลับ ซ่อนดวงตากลมโตสีน้ำตาลที่เขาจำได้ขึ้นใจเอาไว้ภายใน หัวใจคล้ายจะเต้นเป็นจังหวะที่ต่างจากเดิมเมื่อมองพวงแกมเนียนใสที่อ้อมเอิบด้วยเลือดฝาดแห่งวัยสาว และกลีบปากอ้อมเต็มสีระเรื่อที่เผยขึ้นน้อยๆ

ดวงตาสีสนิมที่เคยฉายแววเย็นชาอยู่เป็นนิสัยเปลี่ยนเป็นลุ่มลึกพญาเหยี่ยวแห่งเดรสซีหยุดสายตาไว้ตรงจุดนั้นนิ่งนานราวกับถูกสะกด มองราวกับนั่นคือภักษาหารที่ต้องการโอบมากลิ่นกินให้สนใจ

ความรู้สึกลึกลับบางอย่างก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็วโดยที่เฟอร์นันโดไม่เคยคาดคิดมาก่อน จริงอยู่ที่ว่าเขาให้ความสำคัญกับวีรินทร์

เหนือกว่าคนอื่นเสมอมา แต่ก็ยังเป็นเพราะว่าเธอคือนางฟ้าและเป็นสมบัติของเขา แต่อาการใจเต้นแรงราวกับค้นพบสิ่งล้ำค่าที่เฝ้าตามหา รวมถึงอารมณ์ปรารถนาเฉกเช่นชายหนุ่มที่มีต่อหญิงสาวนั้นไม่เคยปรากฏมาก่อน อาจจะเป็นเพราะถูกมารดากระตุ้นเตือนให้รู้ว่ นางฟ้าตัวเล็กๆ ที่เคยโอบอุ้มเอาใจกำลังเติบโตเป็นสาวน้อยแสนงดงามก็เป็นได้ ที่ทำให้เขาเริ่มสังเกตว่าเธอไม่ใช่นางฟ้าตัวน้อยๆ แบบเดิมอีกแล้ว

แต่ไม่ว่าจะเป็นเพราะอะไร ตอนนี้นั้นมันเกิดขึ้นแล้ว และคนอย่างเขาก็รู้จักตัวเองดีพอที่จะรู้ว่า อารมณ์ปรารถนาที่มีต่อวีรินทร์จะต้องแตกต่างจากอารมณ์ปรารถนาที่มีต่อผู้หญิงอื่นที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิตอย่างแน่นอน เพราะมันจะไม่ใช่เพียงแค่การปลดปล่อยอารมณ์ของผู้ชายแบบที่ผ่านๆ มา แต่จะบวกความผูกพันที่มีต่อกันเข้าไปด้วย

ความรู้สึกแปลกใหม่ที่จู่โจมหัวใจแบบไม่ทันตั้งตัวทำให้ชายหนุ่มถึงกับสุดลมหายใจลึกเพื่อตั้งสติ แต่ก็ไม่ได้ตระหนักต่อสิ่งที่ตนเองรู้สึกต่อวีรินทร์แต่อย่างใด เธอเป็นของเขามาโดยตลอด หากจะเพิ่มความเสนาหาแบบหญิงชายเข้าไปด้วยก็ไม่เห็นจะมีอะไรให้กังวล แต่กลับทำให้เขารู้สึกพอใจมากยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อคิดว่าตัวเองจะได้ครอบครองเธออย่างหมดจดทุกวิถีทาง

อาการสับสนงงของวีรินทร์ทำให้เฟอร์นันโดหลุดออกจากภวังค์ความคิด เขามองคนที่หลับอยู่ตรงหน้าด้วยแววตาสีฟ้าซึ่งดื่มดำเกินกว่าที่เคยใช้มองใคร พลางคิดว่าถ้ายังปล่อยให้นั่งหลับไปแบบนี้ต่อไป นางฟ้าของเขาคงจะไม่ค่อยสบายตัวนัก จึงเอื้อมมือไปหยิบหนังสือออกจากมือเธออย่างแผ่วเบาที่สุด ก่อนจะขยับไปนั่งเหยียดขาพิงผนังคล้ายกับทำที่วีรินทร์นั่ง ค่อยๆ ประคองสาวน้อยให้นอนราบลง เพราะอยากให้อีกฝ่ายรู้สึกสบายตัวขึ้น วางศีรษะเล็กไว้บนตักกว้างอย่างทะนุถนอม ตักของพญาเหยี่ยวแห่งเดรสซีไม่เคยให้สิทธิ์ใครหนุนนอนมาก่อน

วีรินทร์ถอนหายใจลึกทั้งที่ยังหลับเมื่อร่างกายอยู่ในท่าที่ผ่อนคลายกว่าเดิม ความเคยชินทำให้พลิกกายนอนตะแคงโดยอัตโนมัติ เฟอร์นันโดก็มั่งลมมองคนที่พลิกกายเข้าหาเขาแล้วเลิกคิ้ว ชีทหน้างองามของวีรินทร์ปรากฏแก่สายตาเด่นชัดยิ่งขึ้น ตอนนี้จะเรียกได้ว่าจุกโด่งเล็กน้อยน่ารักของเธोजดขีดหน้าท้องแข็งแกร่งของเขาเลยด้วยซ้ำไป สาวน้อยขยับยุกยิก คล้ายต้องการหาตำแหน่งที่สบายเนื้อสบายตัวที่สุด ทำเอาชายหนุ่มต้องเอื้อมมือไปลูบศีรษะเล็กเบาๆ คล้ายปลอบโยนและก่อก่อมให้เธอสงบลง

สัมผัสอ่อนโยนทำให้วีรินทร์จมลงไปในห้องนิทราลึกลับกว่าเดิม กลิ่นอายชายชาติที่อบอุ่นระคนทรงพลังที่แผ่ออกมาจากคนตัวโตทำให้เธอซุกโอบหน้าเข้าหาแนบชิดยิ่งขึ้น

กิริยาซุกตัวเข้าหาของอีกฝ่ายทำให้เฟอร์นันโดมึ้มด้วยความพอใจ มือแกร่งยังคงลูบได้ศีรษะเล็กเป็นระยะเมื่อรู้สึกว่าเขาพอใจกับสัมผัสนั้น และเขาเองก็ชอบสัมผัสละมุนจากเส้นผมนุ่มสลวยของเธอเช่นกัน ชายหนุ่มเอื้อมมือไปหยิบหนังสือเล่มเดิมที่วางไว้ไม่ไกลนักขึ้นมาอ่านเพื่อรอเวลาให้เธอตื่น มือข้างหนึ่งถือหนังสือ ส่วนอีกข้างก็ลูบได้ตลอดใช้พวงผมนุ่มไปพลางๆ ใช้สัมผัสนั้นก่อก่อมอารมณ์ทั้งของตนเองและนางฟ้าตัวน้อยให้อ่อนละมุนไปพร้อมๆ กัน บรรยากาศอบอุ่นอ่อนหวานทั้งที่ไม่มีบทสนทนาใดๆ สักคำ

ความสุขสงบที่โอบล้อมทำให้เฟอร์นันโดไม่คิดจะปลุกคนตัวเล็กแต่อย่างใด เพราะคิดว่าวีรินทร์คงเห็นเหนื่อยต่อการเดินทางไมใช่น้อย ควรรอให้เธอตื่นเองน่าจะดีกว่า เขาเองก็มีหนังสืออ่านฆ่าเวลาที่สำคัญ การรอวีรินทร์ไม่เคยเป็นเรื่องที่เขาเบื่อหน่าย ยิ่งมีความเสนาหา มาเพิ่มเติม ความผูกพัน การรอคอยก็ยิ่งมีความหมายกว่าเดิม เพราะมันไม่ใช่เพียงแค่การรอคอยที่จะได้พบปะพูดคุยเล่นหัวกันอย่างที่ผ่าน มา แต่เป็นการรอคอยที่จะมีอนาคตร่วมกับเธอ

วีรินทร์สุดลมหายใจลึกเพื่อไต่ความงัวเงีย ก่อนจะลืมนดาด้วยความรู้สึกที่สดชื่นขึ้น การเดินทางทำให้อ่อนเพลียอยู่ไม่น้อย ทำเอาเธอถึงกับเผลอหลับระหว่างอ่านหนังสือรอเฟอร์นันโดคนเดียว
‘หนังสือ?’

สาวน้อยอุทานในใจเมื่อนึกขึ้นมาได้ รีบขยับมือเพื่อสำรวจหาหนังสือที่อ่านค้างอยู่โดยอัตโนมัติ แต่ก็พบว่ามือของตัวเองว่างเปล่า เธอกะพริบตาถี่ๆ เพื่อทบทวนว่าตัวเองเข้าใจอะไรคลาดเคลื่อนไปหรือไม่ พลันสายตาก็กวาดไปพบหนังสือเล่มนั้นนั่นจนได้ มันลอยอยู่ตรงหน้าเธอนี่เอง และถูกกางออกโดยคนตัวโตที่กำลังก้มหน้าลงมามองเธอ
“ตื่นแล้วหรือ”

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นรวมถึงใบหน้าคมคายที่ปรากฏอยู่ในคลองจักษุทำให้วีรินทร์ถึงกับเบิกตากว้าง จากมุมมองนี้ทำให้เพียงรู้สึกว่าตัวเองไม่ได้นั่งอยู่อย่างที่เข้าใจแต่แรก แต่กำลังนอนอยู่ต่างหากละ แกรมยังนอนหนุนตักเฟอร์นันโดอีกด้วย! แต่ที่ทำให้หัวใจเธอเต้นไม่เป็นสำนวนจะเป็นเพราะแววตาของคนที่กำลังก้มหน้าลงมามองเธอมากกว่า ดวงตาสีสนิมที่คุ้นเคยกลับแฝงแววบางอย่างที่ไม่เคยคุ้น รู้แต่ว่ามันทำให้วางตัวแทบไม่ถูก รวากับถูกสะกดด้วยเวทมนตร์จากดวงตาคมก้ำ

เธอพยายามดับความว้าวุ่นของตัวเองด้วยการรีบลุกขึ้นยืนอย่างว่องไวเพื่อออกจากความใกล้ชิดที่ชวนให้ใจสั่น คิดว่าการทำอย่างนั้นน่าจะช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น ทว่าการลุกพรวดพราดแบบทันทีทันใดกลับทำให้หน้ามืดไปวูบหนึ่งเพราะเลือดไปเลี้ยงสมองไม่ทัน ทำเอาชวนเซไปแบบยังไม่อยู่

ยังไม่ทันหายตกใจเรื่องที่ตัวเองหน้ามืด หัวใจดวงน้อยก็กระตุกวูบซ้ำอีก เมื่อท่อนแขนแข็งแกร่งตัวร่างเธอเข้าไปแนบชิดอีกครั้ง แกรมยังแนบสนิทยิ่งกว่าเมื่อครู่อีกด้วย

“เป็นอะไรหรือเปล่าวี” เฟอร์นันโดถามเสียงนุ่ม

“มะ...ไม่เป็นไรค่ะ”

“แต่เมื่อกี้เราเซ เหมือนจะล้มเลย”

“คงเพราะรีบลุกเร็วไปหน่อยค่ะ ก็เลยหน้ามืดนิดหน่อย” สาวน้อยอ้อมอ้อมตอบแบบไม่สบตา

เฟอร์นันโดมองคนที่เอาแต่ก้มหน้าไม่ยอมสบตาเขาอย่างเคย แล้วขมวดคิ้วด้วยความสงสัย ก่อนจะกระชับวงแขนแน่นกว่าเดิม “แล้วเราจะรีบร้อนลุกไปไหนกัน หือ?”

“คือ...วิกัลฟ์พี่ฮอว์คเมื่อยนะค่ะ” วีรินทร์ตอบเสียงแผ่ว ทั้งๆ ที่ปกติแล้วเธอเป็นคนพูดจาจะฉะฉานอยู่เสมอ โดยเฉพาะกับเฟอร์นันโดที่คุ้นเคยกันเป็นอย่างดี แต่ให้ตายก็ไม่กล้าตอบเขาตามตรงว่าความใกล้ชิดเมื่อสักครู่ทำให้เธอใจสั่นจนทำอะไรไม่ถูก และที่สำคัญก็คือแววตาแปลกๆ ของเขานั้นละที่เป็นสาเหตุใหญ่

“พี่ไม่เมื่อยหรอก แล้วนี่เราโอเคหรือยัง ยังรู้สึกหน้ามืดอยู่หรือเปล่า”

“ไม่เป็นอะไรแล้วค่ะ พี่ฮอว์ค...เอ่อ...พี่ฮอว์คปล่อยวีเถอะค่ะ” วีรินทร์เอ่ยไม่เต็มเสียงนัก กลัวเขาจะจับได้ว่าตัวเองกำลังประหม่าอย่างที่ไม่เคยเป็นกับเขามาก่อน เฟอร์นันโดจะคิดอย่างไรถ้ารู้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ เขาอาจจะคิดว่าเธอเหลวไหลก็ได้ที่รู้สึกเขินอายเขาราวกับหญิงสาวเขินอายชายหนุ่ม แต่เธอก็รู้สึกอย่างนั้นจริงๆ

เฟอร์นันโดมองแก้มเนียนใสซึบสีระเรื่อที่เจ้าตัวพยายามซ่อนมันด้วยการก้มหน้าบ้าง เบือนหน้าไปด้านข้างบ้างด้วยความรู้สึกหวานล้าไปทั้งหัวใจ ทุกอย่างฟุ้งซ่านว่าคนในอ้อมแขนเขากำลังรู้สึกอย่างไร วีรินทร์สนิทสนมกับเขามาก่อน แต่ไม่เคยมีอาการเช่นนี้มาก่อน บางทีอาจเป็นเพราะเธอรับรู้ได้ว่าอ้อมแขนเขาที่โอบกอด สายตาที่เขามอง และความรู้สึกที่เขาสื่อไปถึงเธอมันต่างไปจากเดิม ถึงได้มีอาการเช่นนี้

สี่ระเรือบนแก้มสาวช่างยั่วใจจนชายหนุ่มอดใจไม่ไหวจนต้อง ยื่นมือไปสัมผัสอย่างทะนุถนอม ส่วนแขนอีกข้างก็ยั้งโอบรัดร่างน้อย ไว้ไม่ปล่อย

“แก้มเราแดง ร้อนด้วย เป็นอะไรไป” เขาถามพลางดันมือที่ ประคองแก้มนวล กิ่งบังคับให้เธองยหน้าขึ้นสบตา

ดวงตากลมโตสีน้ำตาลของวีรินทร์ไหวระริกเมื่อมองสบกับดวงตา สีสนิมคมกล้า หัวใจดวงน้อยเต้นระรัวจนแอบกลัวว่าอีกฝ่ายจะได้ยิน เธอก็เหมือนกับคนอื่นๆ ที่คิดว่าดวงตาของเฟอร์นันโดนั้นเหมือนกับจะ มองทะลุหัวใจและความคิดของคนอื่นได้ กลัวเหลือเกินว่าเขาจะอ่าน ความคิดเหลวไหลของเธอออก เสียงที่ตอบคำถามของเขาจึงสั้นไหว พอปฯ กับแววตา “ปะ...เปล่าค่ะ ไม่ได้เป็นอะไร”

เฟอร์นันโดมองพวงแก้มแดงกำพร้อมกับสดับเสียงตะกุกตะกัก ของคนตัวเล็กด้วยความเอ็นดู ถึงนางฟ้าของเขาจะปฏิเสธ แต่เขาก็กลับ ไม่เชื่อแม้แต่นิดเดียว แววดตาอ่อนเตี้ยงสาที่ไม่ประสาทต่อการซ่อนเร้น อารมณ์ตอบคำถามของเขาได้ชัดเจนยิ่งกว่า ภาษาพูดอาจโกหกบิดเบือน ได้ แต่ภาษากายไม่เป็นอย่างนั้น

บางที่วีรินทร์คงกำลังตระหนักต่อรูปแบบความสัมพันธ์ที่ไม่เคย คาดคิดมาก่อน เช่นเดียวกับที่เขารู้สึกก่อนหน้านี้ ทว่าประสบการณ์ ชีวิตที่มากกว่าทำให้เขาทำความเข้าใจมันได้อย่างรวดเร็ว แต่ด้วยเพียง ลิบเจ็ดปีคงทำให้สาวน้อยของเขาจับมือได้ไม่ตึงนักที่อูๆ สายตาที่เขา ไข่มองเธอก็เปลี่ยนไป

เมื่อคิดถึงวัยอันน้อยนิดของอีกฝ่าย พญาเหยี่ยวแห่งเดรสซีกก็ ถอนหายใจลึก ก่อนจะคลายอ้อมแขนอย่างไม่เต็มใจนัก แต่ทุกอย่าง ย่อมมีช่วงเวลาของมัน เขาคงต้องรอไปก่อน

“ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว เหนื่อยมากสิถึงหลับแบบนี้ พี่เข้ามา เรายังไม่รู้สี่กตัวเลย”

ทันทีที่อีกฝ่ายคลายอ้อมแขน วีรินทร์ก็ขยับถอยหลังออกห่างทันที พยายามจะหาเรื่องชวนสนทนา เพื่อไม่ให้เขาารู้สึกว่าเธอมีอาการผิดปกติ

“แล้วพี่ฮอว์คมานานหรือยังคะ” สาวน้อยเอ่ยถามเสียงแผ่วแก้มร้อนขึ้นมาอีกเมื่อนึกถึงความใกล้ชิดระหว่างเธอกับเธอเมื่อสักครู่นี้ใจจริงอยากจะรู้ว่าตัวเองนอนหนุนตักเขานานแค่ไหนแล้วต่างหาก

“นานพอจะเห็นว่าเราสับหงกเป็นรอบที่ล้านนั้นแหละ”

“แล้วทำไมถึงไม่ปลุกวี่ล่ะคะ ไม่เห็นต้องนั่งรอแบบนี้เลย”

“พี่รอได้” เฟอร์นันโดเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย แต่แววตาล้ำลึกราวกับต้องการสื่อให้รู้ว่าการรอคอยที่เอยออกมาเมื่อสักครู่นี้ไม่ใช่เพียงแค่การรอคอยให้เธอตื่นเท่านั้น

แววตาแบบนั้นทำให้สาวน้อยรู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาวขึ้นมาอีกครั้ง ว่ากันว่าดวงตาคือหน้าต่างของดวงใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่พูดน้อยอย่างเฟอร์นันโดที่สามารถใช้แววตาแทนคำพูดได้เป็นอย่างดี เธอเคยเห็นผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองของเดรสซีที่ตัวสั้นเพียงแค่สบสายตาเย็นเยือกของเขา ตอนนั้นเธอเองก็กำลังสั้น แต่ไม่ใช่เพราะเขาส่งสายตาเยือกเย็นให้แต่อย่างใด แต่เป็นเพราะแววตาที่เธอसानสบมันกลับแฝงความเฝ้าร้อนแปลกๆ ระคนกับความมุ่งมั่นปรารถนาจะครอบครอง

เธอตีความได้แบบนั้น ก็เลยไม่แน่ใจนักว่าตัวเองเข้าใจถูกต้องหรือไม่ ส่งผลให้หัวงุ่นใจไม่น้อย รู้สึกราวกับมือไม้เกะกะไปหมด ไม่รู้จะวางมันลงตรงไหนดี

กิริยาแบบนั้นทำให้เฟอร์นันโดยิ้มออกมาอีกครั้ง ทุกสิ่งที่วีรินทร์แสดงออกล้วนทำให้มั่นใจได้ว่าเธอรับรู้ถึงความรู้สึกที่เขาต้องการสื่อไปถึง เท่านั้นก็นับว่าคืบหน้าไปอีกก้าวแล้ว อย่างน้อยที่สุดก็ควรให้เธอรู้ว่า เขาไม่ได้คิดว่าเธอเป็นแค่นางฟ้าตัวน้อยแบบเดิมอีกต่อไป

“พี่รอได้ แต่เราก็ไม่ควรให้พี่รอนาน จริงไหม”

วรินทรถึงกับกลืนน้ำลายอีกใหญ่ ก่อนจะสบตาเขาแบบกล้าๆ กลัวๆ “ขอโทษค่ะ วิหลับเพลินไปหน่อย”

“พี่ไม่ได้หมายถึงเรื่องที่เรานอนหลับ พี่หมายถึงอย่าให้พี่รอนาน”

“เออ...คือ...” สาวน้อยถึงกับพูดไม่ออก เพราะไม่แน่ใจนักว่า อีกฝ่ายหมายถึงอะไร

“อะไรที่ควรทำก็รีบทำซะ รู้ไหม เมื่อตอนนี้นี่หน้าที่ของเราคือการเรียน ก็รีบเรียนให้จบ”

“เออ...ค่ะ” วรินทรได้แต่พยักหน้ารับเบาๆ ไม่รู้ว่าเรื่องมันวกกลับมาที่การเรียนของเธอได้อย่างไร ปกติเพอร์นั้นโตไม่ค่อยพูดเรื่อง จุกจิกพวกนี้กับเธอนัก เพราะที่ผ่านๆ มาเธอก็เล่าเรื่องที่โรงเรียนให้อีกฝ่ายฟังบ่อยๆ อยู่แล้ว เขาจึงทราบดีว่าการเรียนของเธออยู่ในเกณฑ์ดี และไม่มีปัญหาแต่อย่างใด จึงไม่ค่อยกำชับเรื่องนี้เท่าไรนัก แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้จู่ๆ ถึงเกิดอยากกำชับกำซาให้เธอตั้งใจเรียนขึ้นมา

เพอร์นั้นโตขึ้นมาด้วยความพอใจเมื่ออีกฝ่ายรับปาก แม้จะค่อนข้างแน่ใจว่าวรินทรไม่ใช่เด็กเหลวไหล แต่เขาก็อยากจะทำให้เธอเรียนจบเร็วที่สุดอยู่ดี “ดีแล้ว ปีนี้ ม. ปลายปีสุดท้ายแล้วนี่นา วิสนใจจะมาเรียนมหาวิทยาลัยที่นี่ไหม”

“อะไรนะค่ะ!”

“พี่อยากให้คุณมาเรียนต่อที่นี่”

“ทำไมอยู่ๆ ถึงอยากให้คุณมาเรียนที่นี่ล่ะค่ะ” สาวน้อยสอบถามด้วยความงุนงง เพราะไม่เคยคุยเรื่องพวกนี้มาก่อน

เพอร์นั้นโตถนอมหายใจลึก รู้ดีว่าวรินทรคงจะงุนงงอยู่ไม่น้อยที่ อยู่ๆ เขาก็เสนอเรื่องนี้ขึ้นมา แต่เมื่อแน่ใจความรู้สึกของตนเองแล้ว คนอย่างเขาย่อมไม่รีรอที่จะปูทางให้แก่สตรีที่หมายใจจะให้เป็นผู้ชีวิต อย่างแน่นอน เมื่อความรู้สึกก้าวไปไกลกว่าคำว่าเอื้อเอ็นดู ก็ปรารถนา

จะประทับใจประคองเธอไว้ในฝ่ามือตลอดเวลา

จะช้าหรือเร็ววีรินทรก็ต้องมาเป็นภรรยาของเขา ก็ไม่สู้ให้มา
ทำความคุ้นเคยกับชีวิตที่นี่ไม่ดีกว่าหรือ เธอจะได้ไม่ต้องเสียเวลามา
ปรับตัวอีก พอเรียนจบมหาวิทยาลัยก็ได้แต่งงานกันทันที หรือถ้า
เธอและคนในครอบครัวทั้งสองฝ่ายไม่มีปัญหาอะไร จะแต่งงานกันเสีย
ตั้งแต่ตอนเรียนมหาวิทยาลัยเลยเขาก็พร้อมทุกเมื่อ

พอคิดมาถึงตรงนี้ พญาเหยี่ยวแห่งเดรสซึก็ถึงกับถอนหายใจ
ยาวอีกครั้ง เพราะความหวังที่จะได้ครอบครองวีรินทรก่อนเรียนจบ
คงจะริบหรี่เต็มทน แต่จะควักตัวออกมาจากอกครอบครัวเธอก็ไม่ใช่
เรื่องง่ายแล้ว

ครอบครัวเขาเองก็รักวีรินทรไม่ต่างจากบุตรสาว คงจะไม่เห็นดี
เห็นงามไปด้วยเป็นแน่ ต่อให้เขายืนยันความรู้สึกของตนเองว่าแน่นอน
มั่นคงเพียงใด อีกหลายฝ่ายก็คงจะอยากให้เธอได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่
เต็มตัวเสียก่อน ดังนั้นเมื่อยังครอบครองไม่ได้ ก็อยากให้อยู่ใกล้หูใกล้
ตาก็ยังดี ระหว่างที่รอให้วีรินทรเรียนจบ ระยะเวลาคงนานพอที่จะทำ
ให้ทุกอย่าง คนเข้าใจและยอมรับสถานะที่เปลี่ยนไประหว่างเขากับเธอได้
อย่างแน่นอน ชายหนุ่มคิดคำนวณทุกอย่างด้วยความรอบคอบตาม
นิสัยประจำตัว

“มีอะไรหรือเปล่าคะพี่สาว” วีรินทรถามอีกครั้ง เมื่อเขาไม่ตอบ
คำถามของเธอ เขาแต่ถอนหายใจอยู่หลายครั้ง

“วันเกิดเราไม่ได้ตรงกับช่วงปิดเทอมที่เมืองไทยใช่ไหม”

สาวน้อยกะพริบตาปริบๆ เพราะนอกจากเฟอร์นันโดจะไม่ตอบ
คำถามของเธอเลยสักข้อแล้ว ยังย้อนกลับมาเป็นฝ่ายตั้งคำถามกับเธอ
อีก แต่ความเคารพและเชื่อฟังอีกฝ่ายมาตลอดทำให้เธอตอบคำถาม
ของเขาแต่โดยดี ทั้งที่แน่ใจว่าเขาจำวันเกิดเธอได้ เพราะได้รับของขวัญ
จากเขาอยู่ทุกปี มันคล้ายกับว่าเขาถามเพื่อย้ำให้แน่ใจมากกว่า “ใช่

คะ ไม่ตรงหรือก วันเกิดวีอยู่ในช่วงเทอมแรกคะ”

“ถ้าอย่างนั้นมาหาพี่ทันทีที่ปิดเทอมเลยได้ไหม พี่จะจัดการเรื่องการเดินทางให้ ปีนี้วีมาฉลองวันเกิดอายุสิบแปดกับพี่นะ ย้อนหลังไปบ้างก็ไม่ใช่ไรหรอก”

“ทำไม่ละคะ มันจะสิ้นเปลืองเกินไปนะคะ มีอะไรหรือเปล่า” แม้ปกติเธอจะเชื่อฟังอีกฝ่ายมาตลอด แต่ครั้งนี้มันออกจะสิ้นเปลืองเกินไปจนอดสงสัยไม่ได้

“ที่นี้อายุสิบแปดถือว่าบรรลุนิติภาวะแล้ว แถมปีนี้วีก็จะจบมัธยมแล้วด้วย นี่ยังไม่ถือว่าเป็นโอกาสพิเศษอีกหรือ พี่อยากให้มีมาฉลองวันที่เริ่มเป็นผู้ใหญ่กับพี่ที่นี่ได้ไหม”

“อ้อ...” สาวน้อยลากเสียงเป็นเชิงรับรู้ว่าเหตุใดเขาถึงคิดว่าวันเกิดเธอปีนี้ต่างจากทุกปี ก่อนจะตอบเขายิ้มๆ ทำทีคล้ายกับวัยรุ่นทั่วไปที่อยากโตเป็นผู้ใหญ่เร็วๆ “แต่ที่เมืองไทยก็ยังถือว่าวีเป็นเด็กอยู่นะคะ ต้องอายุยี่สิบปีโนนนะคะ ถึงจะถือว่าบรรลุนิติภาวะ”

ดวงตาของเฟอร์นันโดลุ่มลึกกว่าเดิมเมื่อมองกลับปากอิมที่คลี ออกอย่างดงามเมื่อคนตัวเล็กแยมยิ้ม ชายหนุ่มสูดลมหายใจลึกเพื่อระงับความรู้สึกบางอย่างที่พุ่งพล่านขึ้นมาจนแทบควบคุมไม่ได้ ที่ผ่านมามีความรู้สึกของเขาที่มีต่อวีรินทร์ไม่ได้ดูบวบหวือหวา แต่มันเหมือนกับน้ำที่หยดลงไปในภาชนะที่ละหยดๆ ผ่านเวลาช้านานจนกระทั่งถึงวันหนึ่งที่มันเต็มเปี่ยม แล้วหลังจากนั้นก็ล้นป่าออกมาแบบห้ามไม่อยู่

น้ำหยดเล็กๆ นั่นคือความรักความผูกพันที่สั่งสมมา ส่วนภาชนะที่ว่างก็คือหัวใจของเขาเอง ที่ตอนนี้อาบล้นด้วยความรักความเสนหาที่แทบไม่อยากจะเชื่อว่ามากมายถึงเพียงนี้ รวากับว่าเธอเกิดมาเพื่อให้เขารักอย่างแท้จริง

“ดูเหมือนเราอยากจะบรรลุนิติภาวะเร็วๆ”

“แหม...ใครๆ ก็อยากโตเป็นผู้ใหญ่ทั้งนั้นแหละค่ะ” สาวน้อย
เอ่ยอย่างร่าเริงเหมือนอย่างเด็กทั่วไปที่มักคิดว่าการบรรลุนิติภาวะจะ
ทำให้ตัวเองกลายเป็นผู้ใหญ่ และทำอะไรได้อย่างอิสระ

“ก็ใช้ว่าจะทำไม่ได้นี่” ชายหนุ่มเอ่ยยิ้มๆ ความจริงแล้วคนที่
อยากให้เป็นวัยรุ่นบรรลุนิติภาวะโดยเร็วที่สุดก็น่าจะเป็นเขานี้ละ ไม่ใช่
ใครอื่น

“เอ๊ะ ได้หรือคะ” วรินทร์ถามอย่างกระตือรือร้น เธอรู้อยู่หรอก
ว่าอิทธิพลของเดรสซีกว้างไกลมาก แต่ไม่คิดว่าจะจัดการได้แม้กระทั่ง
เรื่องแบบนี้ อีกอย่าง เธอรู้ว่าเฟอร์นันโดไม่ชอบใช้อิทธิพลพ่าร่ำเร่หรือ จึง
อดหยิ่งเชิงไม่ได้ “อย่าบอกนะคะว่าพี่ฮอว์คคิดจะใช้อิทธิพลจัดการ
เรื่องนี้ให้วี”

“เปล่าเลยนางฟ้า เรื่องแบบนี้ไม่ต้องใช้อิทธิพลอะไรหรอก”
พญาเหยี่ยวเอ่ยกลับหัวเราะ มองคนตัวเล็กด้วยดวงตาพราวระยับ

“อ้าว งั้นหรือคะ แล้วทำยังไงล่ะคะ”

“เคยได้ยินคำว่าบรรลุนิติภาวะโดยการสมรสไหม ถ้าเราต้องการ
พี่ก็พร้อมจะทำให้เราเป็นผู้ใหญ่ทันที วรินทร์”

ดวงตากกลมโตของวรินทร์เบิกกว้างขึ้นทันทีที่ชายหนุ่มพูดจบ
พอๆ กับแก้มเนียนใสที่กลายเป็นสีแดงราวกับลูกตำลึงสุก ไม่คาดคิด
ว่าคำตอบของเขาจะออกมาในรูปนี้ ถึงเธอจะคิดอยากเป็นผู้ใหญ่ แต่
การบรรลุนิติภาวะโดยการสมรสอะไรนั่นมันอยู่ห่างไกลความคิดของ
เธอเหลือเกิน ไม่เคยคิดด้วยว่าวันหนึ่งจะมีคนมาพูดเรื่องการสมรสกับ
เด็กที่อายุแค่สิบเจ็ดปีอย่างเธอ แถมยังชั้นอาสาจะทำให้เธอเป็นผู้ใหญ่
อีกด้วย เขาบอกว่าพร้อม แล้วเธอล่ะพร้อมไหม

สาวน้อยได้แต่ถามตัวเองด้วยหัวใจที่เต้นโครมคราม ก่อนจะ
หัวเราะแหะๆ เป็นการกลบเกลื่อน “ยะ...อย่าล้อเล่นแบบนี้สิคะ”

“เราเห็นพี่เป็นคนชอบล้อเล่นงั้นหรือ” เฟอร์นันโดถามเรียบๆ

วีรินทร์ถึงกับพูดไม่ออก ใครๆ ก็รู้ว่าเฟอร์นันโดไม่ใช่คนช่างพูด แล้วเขาจะมาเจ็ยแจ้วลื้อเล่นได้ยังไง แต่จะให้เธอคิดว่าเขาพูดเรื่องนี้อย่างจริงจังเธอก็ไม่กล้าคิดแบบนั้นเหมือนกัน ก็เลยได้แต่อีกอักไม่รู้ว่าจะควรตอบเขาอย่างไร

เฟอร์นันโดมองท่าทางก๊ิ่นไม่เข้าคายนอกของสาวน้อยแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ ประสบการณ์ชีวิตของคนตรงหน้ายังน้อยนิดเหลือเกิน เขาจะไล่ดื้อเธอเหมือนพวกคู่แข่งในเกมธุรกิจไม่ได้ เธอไม่ใช่คู่แข่ง แต่เป็นคู่ชีวิต สิ่งที่เขาต้องทำไม่ใช่ไล่ดื้อ แต่ต้องตะล่อมอย่างละมุนละม่อมต่างหาก

“เอาละ พักเรื่องนี้ไว้ก่อน เอาเรื่องที่พี่ชวนเรามาฉลองวันเกิดที่นี่ก่อนดีกว่า ตกกลงจะว้ายังไง”

วีรินทร์ถอนหายใจด้วยความโล่งอก เมื่อไม่ต้องสนทนาเรื่องนำอึดอัดต่อ “วีคงต้องขออนุญาตพอกับแม่ก่อนคะ พี่ฮอว์คก็รู้ว่าพอกับแม่ไม่ค่อยชอบให้วีไปไหน” สาวน้อยตอบเสียงอ่อย

“เดี๋ยวพี่จะขออนุญาตอามาร์คกับอาเหมียวให้ ก็อย่างที่พี่บอกไปเมื่อกี่ว่าปีนี้ค่อนข้างพิเศษ วีกำลังจะก้าวสู่ความเป็นผู้ใหญ่ จะว่าไปก็เป็นภารกิจทั้งวีแล้วก็ครอบครัวด้วยว่าต่อไปอาจจะต้องมีการห่างกันบ้าง ก็ถือซะว่าเริ่มฝึกซะตั้งแต่ครั้งนี้เลย”

“ห่างกัน? จะห่างไปไหนคะ” วีรินทร์ถามเสียงหลง เธอไม่เคยคิดเรื่องอยู่ห่างจากครอบครัวเลยสักนิด

“ไม่มีใครย้ายอยู่กับที่หรอกนะนางฟ้า ต่างคนก็มีเส้นทางชีวิตที่ต้องเดินทั้งนั้น”

“แต่ว่า...” วีรินทร์พยายามแย้ง แต่ก็ถูกอีกฝ่ายตัดบทเสียก่อน

“ก็เหมือนกับที่พ่อของวีตัดสินใจไปปักหลักที่เมืองไทยนั่นแหละเหมือนกัน”

วีรินทร์มองชายหนุ่มด้วยแววตาสับสน ยอมรับว่าวันนี้ตัวเอง

ปั่นป่วนเป็นพิเศษ เหมือนกับว่าเฟอร์นันโดพยายามกดดันให้เธอคิด และเข้าใจอะไรต่อมิอะไรเยอะไปหมด

ท่าทีของคนตัวเล็กทำให้เฟอร์นันโดลอบถนหนายใจอีกครั้ง ความที่ตัวเองมีความคิดโตกว่าอายุมาแต่ไหนแต่ไร จึงทำให้คิดและตัดสินใจอะไรอย่างรวดเร็วเสมอ ในวัยสิบเจ็ดปีเท่าวีนทร์เขาเริ่มต้นทำอะไรต่อมิอะไรที่เด็กวัยเดียวกันไม่เคยทำตั้งมากมายหลายอย่าง จนลืมนึกไปว่าอีกฝ่ายไม่ใช่แบบเดียวกัน

วีนทร์เปรียบเหมือนแก้วตาดวงใจของครอบครัวเลติอาร์นี ถึงแม้ต่อมามาร์คัสกับวิฟาร์จะมีบุตรชายเพิ่มอีกหนึ่งคน แต่การรอคอย การถือกำเนิดของวีนทร์มาเนิ่นนานทำให้ครอบครัวเลติอาร์นีเคยชินที่จะประคบประหม่อมเธอยิ่งกว่าอะไร และเขาเองก็ไม่โทษฝ่ายนั้น เพราะตัวเองก็ยกให้วีนทร์เป็นคนพิเศษกว่าใครเสมอมาเช่นกัน ทั้งที่ตอนนั้น ยังไม่มีความคิดในเชิงชู้สาวกับเธอด้วยซ้ำ

“อย่าทำหน้าแบบนั้น พี่แค่ยกตัวอย่าง ไม่ใช่จะทำให้เราจาก ครอบครัววันนี้ซะที่ไหน” ชายหนุ่มเอ่ยพร้อมกับยื่นมือไปลูบศีรษะเล็กเบาๆ

วีนทร์ถอนหายใจด้วยความโล่งอก พยักหน้ารับอย่างว่าง่าย

“เอาไว้พี่จะคุยกับอามาร์คเอง วิเตรียมตัวไว้ได้เลย เราต้องได้ฉลองด้วยกันแน่ๆ”

“คะ” วีนทร์รับคำด้วยน้ำเสียงที่สดใสขึ้น ที่จริงเธอก็ชอบช่วงเวลาที่ได้อยู่กับเฟอร์นันโดอยู่แล้ว

เฟอร์นันโดยิ้มอ่อนโยนเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายกลับมาสดใสเหมือนเก่า เขาไม่ยอมทำให้เธอเครียดหรือประหม่าเวลาที่อยู่ด้วยกัน “พี่มีของขวัญพิเศษจะให้พี่ด้วยนะ”

“จริงหรือคะ อะไรหรือ” สาวน้อยสอบถามด้วยความตื่นเต้น

“ยังบอกไม่ได้”

สาวน้อยย่นจมูกด้วยความซัดใจ “ถ้าเป็นความลับแล้วมายั่วให้
อยากรู้ทำไมล่ะคะ”

“ไม่ใช่ความลับ แต่ยังไม่บอกไม่ได้” พญาเหยี่ยวเอ่ยยิ้มๆ มอง
คนแสนงอนด้วยความเอ็นดู นอกจากจูเลียตแล้ว ไม่เคยมีใครกล้า
แสดงกิริยากระเจ้ากระงอดีใส่เขาแบบนี้หรอก เขาไม่เคยให้สิทธิ์ผู้หญิง
คนไหนทำแบบนั้น แต่วีรินทร์ก็อยู่เหนือทุกกฎเกณฑ์มานานแล้ว

“มันก็เหมือนกันนั่นแหละค่ะ”

“วีจะได้คำตอบของทุกคำถามในวันนี้ รวมถึงคำตอบของทุก
สิ่งที่เราสงสัย แต่ไม่กล้าถามที่ในวันที่เราอายุสิบแปดอย่างแน่นอน
ทุกอย่างมีช่วงเวลาของมันนะนางฟ้า เรานะยังไม่พร้อมที่จะรู้ทุกอย่าง
ตอนนี้หรอก จริงไหม เชื่อเถอะว่าพี่อยากเฉลยใจจะขาด”

คำว่า ‘ใจจะขาด’ รวมถึงแววตาของคนพูดทำให้วีรินทร์เชื่อว่า
เฟอ์นันโดคงอยากจะทำทุกอย่างกับเธอในวันนี้จริงๆ นั่นละ แต่คน
อย่างเขาคงประเมินแล้วว่าเธอต่างหากที่ไม่พร้อมจะฟังทุกอย่างใน
วันนี้ ทุกอย่างล้วนมีช่วงเวลาที่เหมาะสมของมันอย่างที่เชื่อว่า

แม้จะพยายามทำความเข้าใจสิ่งที่เขาพูดแล้ว แต่ก็ยังไม่วาย
เอ่ยด้วยน้ำเสียงแงงอน “วันนี้ก็จะรอให้พี่ฮอว์คเฉลยความลับอย่าง
ใจจดใจจ่อ”

“คงไม่เท่าพี่หรือนางฟ้า” เฟอ์นันโดเอ่ยยิ้มๆ เขาต่างหากที่
จดจ่อรอให้เธอพร้อมฟังความในใจ

“นั่นก็คือว่าเรารอดด้วยกันก็แล้วกันนะคะ”

ประโยคนั้นเรียกรอยยิ้มจากเฟอ์นันโดได้มากกว่าเดิม เพราะ
ในความรู้สึกของเขามันช่างฟังดูดีเหลือเกิน ไม่ใช่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งที่
เฝ้ารอ แต่เป็นการรอคอยร่วมกัน จึงเอ่ยกับคนตัวเล็กอย่างแสนอ่อนโยน
“โอเค รอดด้วยกัน”

บุรุษหนุ่มร่างสูงสง่าวัยสามสิบปีเต็มก็ม้มองสาวน้อยวัยสิบ-

เจ็ดปีที่ยื่นเงยหน้าขึ้นมองเขาเช่นกัน ทั้งคู่สบตากันนิ่งนานยิ่งกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา รวากับจะประทับทุกคำพูดของอีกฝ่ายเข้าไปในความทรงจำให้ลึกลับที่สุด ต่างรู้สึกราวกับว่าพันธสัญญาระหว่างกันได้เกิดขึ้นแล้ว พันธะแห่งการรอคอย

ดวงตาใสกระจ่างราวกับดาวดวงของคนตรงหน้าทำให้เฟอร์นันโดถึงกับสลดมหายใจลึก ความไว้เนื้อเชื่อใจที่แฝงการรอคอยของน้องน้อยแทบจะทำให้เขาหมดความยังคิด ร่ำร่ำจะคว้าเธอเข้ามากอดแล้วมอบสัมผัสแห่งความปรารถนาให้เสียเดี๋ยวนี้ อยากจะเผยความในใจออกไปให้เธอรู้ชัดแจ้ง แต่ก็ได้แต่ข่มใจลงอย่างยากเย็น

“เอลละ แม่เองก็คงจะรอพวกเราอยู่เหมือนกัน ไปกินข้าวกันดีกว่า หิวหรือยัง แม่บอกว่าก่อนวีมาที่นี่ แม่ชวนกินอะไรรองท้องก่อนแต่วีก็ไม่กินไม่ใช่หรอ” เฟอร์นันโดพยายามเบี่ยงความสนใจของตัวเองไปยังเรื่องอื่นบ้าง ไม่ใช่คิดแต่จะทำมิติมีร้ายนางฟ้าเพียงอย่างเดียว

“ตอนนั้นเปลี่ยๆ ค่ะ ก็เลยไม่ค่อยหิว แต่ตอนนี้เริ่มหิวแล้ว”

“จ้ะไปบ้านกัน ใกล้เคียงคำพอดี แม่คงสั่งคนเตรียมไว้เรียบร้อยแล้วล่ะ หิวมากไหม”

“นิดหน่อยค่ะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ ก่อนจะเดินนำออกจากกระท่อม เขาปีนลงบันไดไปก่อน และยืนรอจนกระทั่งวีรินทรปีนตามลงไปยืนที่พื้นเรียบร้อยแล้ว จึงเดินเคียงกันตรงไปยังคฤหาสน์เดรสซี

3

ศิริวัสสาและฟรานเชสโกยิ้มรับเมื่อเห็นสองหนุ่มสาวเดินตามกันเข้ามา และเจ้าของบ้านฝ่ายหญิงก็เป็นคนเอื่อยขึ้นก่อน “แม่กำลังให้คนไปตามอยู่พอดีเลย”

วีรินทร์ตรงเข้าไปทำความเคารพฟรานเชสโกก่อน เพราะเพิ่งได้พบหน้ากัน เนื่องจากอีกฝ่ายอยู่ที่บริษัทเช่นเดียวกับเฟอรันันโดตอนที่เธอมาถึงที่นี่เมื่อช่วงบ่าย

“สวัสดีค่ะคุณลุง” เธอกับซานตินิเรียกฟรานเชสโกและศิริวัสสากว่าลุงและป่าตามที่อีกฝ่ายต้องการ แทนคำว่าท่านประธานและนายหญิงเหมือนคนอื่นๆ

“สวัสดีค่ะเองจ้ะ” ฟรานเชสโกทักทายพร้อมทั้งยิ้มให้ด้วยความปรานี

“ขอโทษนะคะที่ไม่ได้เข้าไปทักทายคุณลุงที่บริษัท” วีรินทร์เอื่อยขออภัย เพราะตามธรรมเนียมแล้ว คนแรกที่เธอควรเข้าไปทำความเคารพก็คือฟรานเชสโก ที่เป็นผู้กุมอำนาจสูงสุดของเดรสซี แม้เธอจะไม่ใช่พนักงานของบริษัท แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าชายผู้นี้คือผู้มีบุญคุณสูงสุดของครอบครัวเธอ บิดาของเธอพร่ำสอนให้เธอและน้องชายจดจำใส่ใจไว้อยู่เสมอ

“ไม่เป็นไรหรอก จะไปที่บริษัททำไมกัน มีแต่พ่อเรานั่นแหละที่ยังทำตัวเคร่งครมเนียมแบบนั้นอยู่ ไม่ต้องไปใส่ใจหรอก มาที่บ้านนะ ดีแล้ว จะได้มาอยู่เป็นเพื่อนป่าเขา พ่อเราขาบอกลุงแล้วละว่าเรามาที่นี่” ฟรานเซสโกเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ไม่อยากให้อีกฝ่ายกังวลกับเรื่องเล็กน้อยแบบนี้

“จูนล่ะครับ” เฟอร์นันโดถามขึ้นเมื่อเห็นว่าวีรินทร์พักทหายบิดาของเขาเรียบร้อยแล้ว

“วันนี้น้องขออนุญาตค้างกับเพื่อนจ๊ะ เห็นว่าจะช่วยกันทำรายงาน” ศิริวัสสาเป็นคนตอบคำถามของบุตรชาย

เฟอร์นันโดพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ จูเลียตเป็นนักศึกษาแพทย์ทำให้เรียนหนักพอดู ส่งผลให้กลับบ้านไม่เป็นเวลาอยู่หลายครั้ง

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องรอลงแล้วใช่ไหมครับ จูนสั่งให้คนตั้งโต๊ะเลยก็แล้วกันนะครับ วิหิวแล้ว” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นเมื่อรู้ว่าไม่ต้องรอน้องสาวแล้ว

“ได้สิลูก” ศิริวัสสาตอบ ก่อนจะหันไปสั่งการสาวใช้ เสร็จแล้วก็หันไปถามวีรินทร์ด้วยความกังวล “ตายแล้ว แองจี้หิวมากหรือเปล่าลูก”

“นิดหน่อยค่ะ พี่ฮอว์คเขาตื่นเดินไปเอง ดูลิ พุดชะคุณป้าตกใจเลย”

สมาชิกบ้านเดรสซ็อมยิ้มกันโดยถ้วนหน้า โดยเฉพาะคนเป็นแม่อย่างศิริวัสสาที่คิดว่าดีแล้วที่วีรินทร์ทำให้เฟอร์นันโดตื่นเดินชะบ่างไม่ใช่ราบเรียบจนเดาอารมณ์ไม่ถูก มีเพียงสาวน้อยคนนี้นั่นแหละที่ทำให้บุตรชายของเธอแสดงอารมณ์ต่างๆ ออกมาชัดเจนที่สุด แล้วอย่างนี้จะไม่ให้เธอเอ็นดูวีรินทร์เป็นพิเศษได้อย่างไร

“จูนก็ไปกินข้าวกันเถอะไป” ฟรานเซสโกเอ่ยพลางลุกขึ้นและเดินนำทุกคนไปยังโต๊ะอาหาร

บรรยากาศบนโต๊ะอาหารอบอุ่นอ่อนโยนเหมือนอย่างทุกครั้งที่
วีรินทร์มาร่วมโต๊ะด้วย แต่ถึงกระนั้นสองสามีภรรยาก็ยังสังเกตเห็นว่า
เธอดูจะพูดน้อยกว่าทุกคนราว ปกติแล้ววีรินทร์จะช่างพูดช่างคุย เพราะ
นานๆ ครั้งจะได้พบกันสักหน จึงมักมีเรื่องมาเล่า รวมถึงซักถามโน้มน้า
กับเฟอร์นันโดอยู่เรื่อย

แต่ครั้งนี้พวกเขากลับสังเกตเห็นว่าวีรินทร์ไม่ค่อยยกย้าคุยกับ
เฟอร์นันโดนัก แต่กลับแอบมองบุตรชายของพวกเขาอยู่เป็นระยะ จึง
สันนิษฐานไปว่าอาจจะมึะไรซัดใจกันก็เป็นได้ แต่ก็ไม่ได้ซักถามอะไร
เพราะคิดว่าเฟอร์นันโดคงจัดการได้เอง แต่ไหนแต่ไรมาเขาไม่ค่อย
ให้ใครยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องของเขากับวีรินทร์อยู่แล้ว ทั้งคู่จึง
ตัดสินใจว่าจะดูอยู่ห่างๆ

หลังจากรับประทานอาหารเรียบร้อยแล้ว เฟอร์นันโดก็ไป
ส่งวีรินทร์ด้วยตัวเอง และถือโอกาสไปทักทายบุพการีของเธอด้วย
ชายหนุ่มอยู่สนทนากับมาร์คัสและวิฟาร์ลิกพักก็ขอตัวกลับ โดยมี
วีรินทร์เป็นฝ่ายออกมาส่งเขาที่รถบ้าง

“เรื่องวันเกิดวี พี่คุยกับอามาร์คเรียบร้อยแล้วนะ” เฟอร์นันโด
หันไปเอ่ยกับสาวน้อยเมื่อเดินไปถึงรถแล้ว

“แล้วพ่อว่ายังไงบ้างคะ”

“อามาร์คอนุญาตเรียบร้อยแล้ว”

“คะ” วีรินทร์รับคำสั้นๆ ไม่ต่างจากที่คาดไว้นัก ถึงแม้ว่าปกติ
แล้วบิดามารดาของเธอไม่ค่อยชอบให้เดินทางไปไหนนัก แต่ลงว่า
เฟอร์นันโดเอ่ยปากเอง พวกท่านคงไม่ขัดใจเป็นแน่ เรื่องความภักดี
และเกรงอกเกรงใจที่บิดาของเธอมีต่อครอบครัวเดรสซี เธอย่อมรู้ดีว่า
มากเพียงใด

“พี่จะให้อันเดรียนาบินไปรับ วีจะได้อไม่ต้องเดินทางคนเดียว”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ไม่ต้อง” วรินทร์รีบปฏิเสธ

“ทำไม” เฟอร์นันโดถามสั้นๆ

“คุณอันเดรียนาเธอเป็น... เธอเป็น...” วรินทร์ไม่รู้ว่าจะใช้คำพูดอย่างไรดี เธอทราบมาว่าอันเดรียนาคืออดีตเลขานุการของฟรานเชสโกที่ถูกส่งต่อให้มาช่วยงานเฟอร์นันโด ฝ่ายนั้นทำงานกับเดรสซีกฎีมานาน และเป็นทีเกรงอกเกรงใจของพนักงานคนอื่นๆ ไม่น้อยเลยทีเดียว จึงไม่กล้ารบกวนให้อีกฝ่ายบินมารับ

“เป็นคนที่พี่สั่งให้ไปดูแลระหว่างเดินทาง” เฟอร์นันโดพูดต่อเสียเองเมื่อเห็นว่าสาวน้อยยังคงอึ้งอึ้ง

“แต่ว่า...” วรินทร์ยังพยายามแย้งเสียงอ่อย

“อันเดรียนาเป็นคนเก่ง เมื่อก่อนเธอเดินทางกับพ่อพี่บ่อยๆ เธอจะจัดการเรื่องการเดินทางของวีแทนพี่ได้เป็นอย่างดี พี่ไม่วางใจให้วีเดินทางคนเดียว” เขาหยุดไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยต่อ “หรือวีจะให้พี่บินไปรับด้วยตัวเอง”

“ไม่ค่ะ ไม่!” สาวน้อยรีบละล้าละลักปฏิเสธ หากบอกว่าเมื่อครู่เธอเกรงใจอันเดรียนาแล้ว กับเฟอร์นันโดยิ่งเกรงใจมากกว่าไม่รู้ตั้งกี่เท่า เธอรู้ว่าเวลาทุกนาทีของเขาคือเงินเป็นทองทั้งนั้น

“งั้นก็ปล่อยให้พี่จัดการเรื่องนี้เอง วีแค่เตรียมตัวเดินทางก็พอ”

“ค่ะ ทราบแล้ว”

เฟอร์นันโดมองวงหน้าเนียนกระฉ่างของคนตัวเล็กนิ่งนานก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่ วรินทร์อุตสาห์เดินทางมาหาทั้งที่ แต่งานของเขาก็ยุ่งมาก จะมีเวลาให้กันก็แค่ช่วงหลังเลิกงานเท่านั้น ซึ่งก็ไม่ใช่เวลาตายตัว บางวันเขาก็มีนัดเจรจาธุรกิจหรืองานเลี้ยงในช่วงค่ำ ตอนนี้อยู่ในช่วงของการเรียนรู้งานเพื่อสานต่อกิจการจากบิดา ในขณะที่วรินทร์อยู่ในวัยเรียน ยากเหลือเกินที่เวลาของพวกเขาจะตรงกัน

“ถอนหายใจทำไมคะ มีปัญหาอะไรหรือเปล่า” สาวน้อยสอบถาม

ด้วยความเป็นห่วง เธอรู้ดีว่าเฟอริ์นโดเป็นคนเก็บอาการเก่ง เพราะฉะนั้นเพียงแค่การถอนหายใจก็ถือว่าเป็นการแสดงออกที่มากพอแล้วสำหรับผู้ชายคนนี้

“ช่วงนี้งานพื้งมาก อาจจะไม่ค่อยได้มาหา”

สีหน้าของวีรินทร์มองลงเล็กน้อย แต่เขาก็เข้าใจดี เพราะบิดาของเธอก็เป็นแบบนี้เช่นกัน จะว่าไปแล้ว ภาวะของเฟอริ์นโดนั้นมากกว่าบิดาของเธอเสียด้วยซ้ำไป เพราะต้องดูแลกิจการในภาพรวมทั้งหมด จึงรีบพยักหน้าและรับรองอย่างแข็งขัน “ไม่เป็นไรค่ะ วิเข้าใจ”

“ขอบใจนะที่เข้าใจ แต่มันจะเป็นอย่างนี้อีกไม่นานหรอก อย่าลืมที่พี่บอกล่ะ รีบตั้งใจเรียน แล้วทุกอย่างจะดีขึ้นเอง” เฟอริ์นโดเอยพลางคิดว่ายังวีรินทร์พันสภาพนักเรียนเมื่อไร ปัญหาพวกนี้ก็จะต้องหมดไปเร็วเท่านั้น

วีรินทร์พยักหน้ารับไปตามเรื่อง ถึงแม้จะไม่ค่อยเข้าใจนักว่าการเรียนของเธอจะช่วยแก้ไขเรื่องพวกนี้ได้อย่างไร แต่ในเมื่อเฟอริ์นโดบอกว่าได้ มันก็คงเป็นอย่างนั้นกระมัง

“พี่กลับก่อนนะ”

“ค่ะ ขับรถระวังด้วยนะคะ ความจริงพี่ฮอว์คไม่น่าลำบากมาส่งวิเลย ให้คนขับรถมาส่งก็ได้ พี่จะได้พักผ่อนบ้าง” สวานน้อยเอยเสียสละด้วยความเกรงใจ

“พี่ไม่คิดสักนิดว่าเป็นเรื่องลำบาก พี่อยากใช้เวลากับเราให้มากกว่านี้ด้วยซ้ำ”

ประโยคเรียบง่าย แต่กลับทำให้แก้มของสวานน้อยขบสรีระเรื่ออีกครั้ง เธอไม่เข้าใจตัวเองเช่นกันว่าทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้ ทั้งที่เมื่อก่อนเธอไม่เคยรู้สึกแปลกๆ อย่างนี้มาก่อนเลย คงเป็นเพราะแววตาที่เปลี่ยนไปของอีกฝ่ายกระมังที่พลอยทำให้ความรู้สึกของเธอเปลี่ยนไปด้วย

เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเงียบไป เฟอร์นันโดก็ย้าอีกครั้ง “พี่จะพยายามเคลียร์งาน เรามาคราวหน้าจะได้มีเวลาให้กันมากกว่านี้ โอเคไหม”

“คะ” สาวน้อยรับคำสั่งๆ

“พี่ไปนะ”

“คะ ชัรบอดีๆ นะคะ”

เฟอร์นันโดมองคนตัวเล็กนั่งนาน ก่อนจะตัดใจก้าวขึ้นไปประจำที่คนขับแล้วขับรถยนต์คันหรือออกไป ชายหนุ่มชำเลื่องมองกระจกส่องหลังแล้วพบว่า นางฟ้าของเขาที่ยืนนั่งอยู่ตรงนั้นราวกับต้องการมองส่งเขาจนสุดสายตา ภาพที่เห็นทำให้พญาเหยี่ยวแห่งเดรสซียิ้มออกมาด้วยความชื่นใจ เขาสูดลมหายใจลึกแล้วเริ่มนับถอยหลังรอคอยวันที่จะได้พบกันอีกครั้ง ถึงเวลานั้นวีรินทร์คงโตขึ้นมาอีกขั้นหนึ่ง โดพอที่เขาจะบอกเธอได้ตรงๆ กระจ่างว่ารู้สึกเช่นไร

วีรินทร์มองตามรถยนต์คันโก้ของเฟอร์นันโดจนกระทั่งมันลับไปจากสายตาดึงกลับเข้าบ้าน ตลอดทางที่เดินตรงไปยังห้องของตัวเองก็อดไม่ได้ที่จะทบทวนถึงเรื่องราวต่างๆ ระหว่างตัวเองกับผู้ชายที่เพิ่งจากไป โดยเฉพาะสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้ที่ดูเหมือนจะปลุกอารมณ์ลึกลับบางอย่างให้ตื่นขึ้น

สาวน้อยคิดถึงคำพูดของเขาที่บอกว่าการพบกันครั้งหน้าถือเป็นโอกาสพิเศษแล้วก็อดตื่นเต้นไม่ได้ ถึงแม้ว่าการได้พบกับเฟอร์นันโดถือว่าเป็นความพิเศษสำหรับเธออยู่แล้ว แต่เมื่ออีกฝ่ายย้าว่าครั้งนี้จะพิเศษยิ่งกว่าทุกครั้งก็อดคาดหวังและรอคอยไม่ได้

ก็เลยกลายเป็นว่าทั้งเขาและเธอต่างรอคอยการได้พบกันอีกครั้งอย่างใจจดใจจ่อด้วยกันทั้งคู่

ร่างแน่น้อยที่เดินออกมาจากสวนของผู้โดยสารขาเข้าพร้อมๆ กับเลขานุการสาวใหญ่ของตนเองทำให้เฟอร์นันโดถึงกับสูด

ลมหายใจลึกด้วยความโล่งอก ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนและเดินตรงไปหา ด้วยอย่างก้าวที่มั่นคงตามบุคลิก ความโดดเด่นทั้งหน้าตาและรูปร่าง รวมถึงความมีชื่อเสียงจนเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปของเขา ส่งผลให้ สายตาหลายคู่จับจ้องตรงมาที่พญาเหยี่ยวแห่งเดรสซีเป็นตาเดียวกัน ทว่าดวงตาคมกริบสีสนิมของเขากลับมองไปยังร่างนั่งน้อยของวีรินทร์ แบบไม่วอกแว่กเลยสักนิด รวากับว่าสายตาของเขามีไว้เพื่อมองเธอ เพียงคนเดียว

วีรินทรยอมรับว่าหัวใจตัวเองสั่นระริกไปหมดตอนที่เห็นร่าง สูงสง่าเดินตรงเข้ามาหา ตั้งแต่จำความได้ เธอเดินทางมาที่นี้หลายครั้ง เพราะเป็นแผ่นดินเกิดของบิดา แต่นี้เป็นครั้งแรกที่เฟอร์นันโดมารับเธอ ด้วยตัวเองถึงสนามบิน รวากับต้องการตอกย้ำว่านี่คือโอกาสพิเศษตามที่เคยบอกไว้จริงๆ สาวน้อยคิดพลางมองดูคนตัวโตเดินตรงเข้ามาเรื่อยๆ จนกระทั่งเขามาหยุดอยู่ตรงหน้าเธอ

ไม่เพียงแค่วีรินทรเท่านั้นที่แปลกใจ แม้แต่เลขานุการอย่าง อันเดรียนาเองก็แปลกใจไปไม่น้อยกว่ากัน ตารางงานของผู้เป็นนาย แน่นมากเพียงไหน เธอเองย่อมรู้ดีกว่าใคร และเธอยังรู้ด้วยว่าเฟอร์นันโด พยายามทำทุกวิถีเพื่อเคลียร์เวลาให้ว่างเพื่อที่จะได้ใช้เวลากับสาวน้อย ที่เธอมีหน้าที่ไปรับมาคนนี้อย่างเต็มที่ แคมวันนี้ยังเดินทางมารับถึง สนามบินด้วยตัวเองอีกด้วย

ทุกอย่างล้วนตอกย้ำให้เธอตระหนักถึงความสำคัญของอีกฝ่าย ที่มีต่อเจ้านายของเธอ โดยที่เขาไม่ต้องเอื้อนเอ่ยออกมาแม้แต่คำเดียว ดังนั้นแม้ว่าโดยมารยาทแล้วเธอควรจะเอ่ยทักทายผู้เป็นนายก่อน แต่อันเดรียนาก็ยังไม่กล้าเอ่ยคำใดออกมา เพราะคิดว่าเขาคงไม่ได้อยาก ฟังคำทักทายของเธอมากไปกว่าของวีรินทรอย่างแน่นอน

“สวัสดีนางฟ้า” เฟอร์นันโดทักทายเสียงนุ่ม

ใบหน้านางฟ้าของเฟอร์นันโดแดงก่ำ จริงอยู่ที่ว่าเขาเรียกเธอ

อย่างนี้มาตั้งแต่เด็ก และเธอก็ค่อนข้างชินพอสมควร แต่พอเขาเรียก
ต่อหน้าคนอื่นก็รู้สึกอายนิดๆ เช่นกัน เพราะรู้ว่าคุณสมบัติของตัวเอง
ไม่ได้เลิศเลอถึงเพียงนั้น จึงอดอายอันเดรียนาไม่ได้ เสียงที่ทักทาย
ตอบก็เลยอ่อนเบาด้วยความไม่มั่นใจ “สวัสดีค่ะพี่ฮอว์ค”

ดวงตาของอันเดรียนาเบิกกว้างขึ้นเมื่อได้ยินสรรพนามที่วีรินทร์
ใช้เรียกเจ้านายของเธอ นอกจากงูเลียตแล้ว เธอไม่เคยได้ยินใครเรียก
เฟอร์นันโดอย่างนี้อีกเลย แม้กระทั่งญาติๆ คนอื่นก็ยังไม่ได้รับสิทธิ์นี้
เลขานุการสาวใหญ่จึงระมัดระวังท่าทีที่มีต่อวีรินทร์มากยิ่งขึ้นไปอีก

น้ำเสียงแผ่วเบาของคนตัวเล็กทำให้เฟอร์นันโดแปลกใจ แต่ก็
คิดว่าเธออาจอ่อนล้าจากการเดินทาง “วีเหนื่อยหรือ โอเคหรือเปล่า”
ก่อนจะหันไปสอบถามกับคนของตัวเอง “ทุกอย่างเรียบร้อยใช่ไหม”

“เอ่อ...เรียบร้อยค่ะนายน้อย” อันเดรียนาตอบแบบไม่ค่อย
จะฉานนัก เธอคิดว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี แต่การชักใช้ไล่เสียงรวากับ
เฟอร์นันโดก็กังวลว่าทุกอย่างจะยังไม่ดีพอสำหรับสาวน้อยคนนี้ต่างหาก
ที่ทำให้เธอไม่มั่นใจใจอย่างเคย

คิ้วเข้มของเฟอร์นันโดเริ่มขมวด นั่นก็เพียงพอที่จะทำให้เลขานุการสาวใหญ่หายใจไม่ทั่วท้องได้แล้ว

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีค่ะ” วีรินทร์เป็นคนตอบคำถามนั้นเสียเอง
อันเดรียنالอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก เพราะคิ้วของ
เฟอร์นันโดคลายออกทันทีที่ได้ยินคำรับรองของวีรินทร์ เห็นได้ชัดยิ่งขึ้น
ว่าความรู้สึกของวีรินทร์เป็นตัวแปรสำคัญต่ออารมณ์ของเฟอร์นันโด
อันเดรียนาเริ่มวิเคราะห์เหตุการณ์ตรงหน้าอย่างจริงจัง

การที่เธอก้าวขึ้นมาถึงตำแหน่งเลขานุการของฟรานเซสโก จน
กระทั่งถูกส่งต่อมาช่วยเฟอร์นันโดที่กำลังเรียนรู้งานเพื่อก้าวขึ้นสู่
ผู้บริหารสูงสุดแทนบิดาของเขานั้น ไม่ใช่เพราะฝีมือในการทำงานอัน
ฉกาจฉกรรจ์เพียงอย่างเดียว แต่เป็นเพราะปฏิภาณไหวพริบที่เฉียบไว

ต่อเรื่องต่างๆ รอบตัวด้วย เธอจึงรีบจัดลำดับความสำคัญของสวามน้อยคนนี้ไว้ในลำดับต้นๆ ทันที

“ขอบคุณคุณอันเดรียนามากนะคะ รบกวนคุณมากจริงๆ”

เสียงใสๆ ของวிரินทรด์งขึ้น ส่งผลให้อันเดรียนาที่กำลังประมวลผลต่างๆ หลุดจากภวังค์ เธอหันไปส่งยิ้มให้อีกฝ่ายเหมือนอย่างที่ทำตลอดการเดินทางร่วมกัน แต่แฝงไว้ด้วยความนอบน้อมที่มากขึ้น “ไม่เป็นไรหรอกคะ เป็นหน้าที่ของฉันอยู่แล้ว”

“ครั้งนี้รบกวนคุณมากจริงๆ ครับ แต่นอกจากคุณ ผมก็ไม่ไว้ใจให้คนอื่นไปรับวี ขอขอบคุณมากครับ ผมจะไม่ลืมน้ำใจในครั้งนี้เลย” เฟอร์นันโดเอ่ยขึ้นบ้าง เพราะจะว่าไป นี่ก็ถือเป็นงานที่นอกเหนือจากหน้าที่ปกติของอีกฝ่าย

ถ้อยคำในเชิงซาบซึ้งบุญคุณเช่นนี้ทำให้อันเดรียนาปลาบปลื้มไม่น้อย เธอทำงานให้เดรสซีมานานจนรู้ว่าคนในตระกูลนี้ตอบแทนบุญคุณและความแค้นที่ได้รับจากบุคคลอื่นคืนหลายเท่าเสมอ การเดินทางไปรับวிரินทรด์ที่เธอคิดว่าไม่ใช่งานที่ยากลำบากอะไรเลยนี้ กลับมีน้ำหนักในใจของเฟอร์นันโดแบบไม่ธรรมดาเลยจริงๆ

แต่ที่เธอกำลังนึกแปลกใจกลับเป็นการเรียกขานกันของสองคนนี้ต่างหาก เมื่อก็เธอแปลกใจไปรอบหนึ่งแล้วที่ได้ยินวிரินทรด์เรียกเฟอร์นันโดว่า ‘พีฮอร์ด’ มาตอนนี้กลับได้ยินเฟอร์นันโดเรียกวிரินทรด์ว่า ‘วี’ ไม่ใช่ ‘แองจี้’ เหมือนที่คนอื่นๆ เรียกก็ยิ่งแปลกใจเข้าไปใหญ่ ในขณะที่เฟอร์นันโดกับวிரินทรด์ลับเฉยๆ คล้ายกับว่าคุ้นชินกับการเรียกขานกันที่แตกต่างจากคนอื่นๆ อยู่แล้ว รวบรวมว่ามันคือความพิเศษของพวกเขาทั้งคู่ ซึ่งไม่จำเป็นต้องให้คนอื่นๆ มารับรู้ด้วยแต่อย่างใด

“จัดการเรื่องกระเป๋าเรียบร้อยแล้วใช่ไหม” เฟอร์นันโดถามพลางมองสัมภาระของทั้งคู่

สองสาวต่างพยักหน้าและตอบรับโดยพร้อมเพรียงกัน เป็น

สัญญาว่าพร้อมที่จะเคลื่อนย้ายจากสนามบินแล้ว

“ผมให้คนมารับคุณเรียบร้อยแล้วนะครับอันเดรียนา เดียวเขาจะพาคุณไปส่งที่พักเอง” เฟอร์นันโดเอ่ยกับเลขานุการ ก่อนจะหันไปหาวีรินทร์บ้าง “วีมากับพี่”

อันเดรียนามองหนึ่งในบอดีการ์ดของเจ้านายที่ตัวเองคุ้นหน้าดีที่ยืนอยู่ไม่ไกลนัก เข้าใจได้ทันทีว่าฝ่ายนั้นคงได้รับหน้าที่ให้ไปส่งเธอ จึงหันไปขอตัว “ถ้าอย่างนั้นดิฉันไปก่อนนะคะนายน้อย ลานะคะคุณเองจ้ะ หวังว่าคงจะได้พบกันอีก”

“สวัสดิ์ค่ะ หวังว่าจะได้พบกันอีกเช่นกัน แล้วก็ขอบคุณอีกครั้งนะคะ” วีรินทร์เอ่ยลาบ้าง ก่อนจะมองอีกฝ่ายลากกระเป๋าไปอย่างกระฉับกระเฉงด้วยสายตาชื่นชม

“มองอะไร” เฟอร์นันโดถามขึ้นเมื่อเห็นว่าเธอยังมองตามเลขาฯ ของเขาไม่วางตา

“มองคุณอันเดรียนาค่ะ เธอเก่งจังเลยนะคะ”

“ใช่ เธอเป็นผู้หญิงเก่ง”

คำชมสั้นๆ ของเฟอร์นันโดทำให้วีรินทร์มั่นใจในความเก่งกาจของสตรีที่เพิ่งจากไปมากยิ่งขึ้น เพราะรู้ว่าเขาไม่ใช่คนที่เอ่ยปากชมใครพร่ำเพรื่อ “วีจะเก่งแบบเธอให้ได้เลย”

“หือ? เราว่าไงนะ”

“วีจะเป็นผู้หญิงเก่งแบบคุณอันเดรียนาให้ได้เลยคะ แล้วต่อไปก็จะไปเป็นเลขาฯ ของพ่อ จะได้ช่วยแบ่งเบางานให้พ่อไงคะ” สาวน้อยเอ่ยถึงเป้าหมายชีวิตด้วยน้ำเสียงสดใส

เฟอร์นันโดมองรอยยิ้มสดใสและดวงตาสุกสกาวของคนตรงหน้า ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ของพี่ต่างหาก”

“อะไรนะคะ” สาวน้อยถามแบบงงๆ เมื่ออยู่ๆ เขาก็เอ่ยออกมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ไม่รู้ว่าหมายถึงเรื่องอะไร

“วีเป็นของพี ถ้าอยากเป็นเลขาฯ ก็ต้องเป็นเลขาฯ ของพี ไม่ใช่ของคนอื่น”

“แต่ว่า...” สาวน้อยพยายามแย้ง บิดาของเธอจะถือว่าเป็นคนอื่นได้อย่างไรกันเล่า แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยอะไรก็ถูกอีกฝ่ายตัดบทเสียก่อน

“ของพี! อย่าดี้อ”

คนดี้อได้แต่กะพริบตาปริบๆ แต่ความที่เชื่อฟังกันมาตลอดชีวิต ทำให้เถียงไม่ออก ได้แต่บอกตัวเองว่าเอาไว้ค่อยตกลงกันอีกที ถึงเฟอร์นันโดจะดู แต่จะว่าไปแล้วก็ใจอ่อนกับเธออยู่บ่อยๆ ไม่แน่ว่าเรื่องนี้อาจจะพอต่อรองกันได้

สาวน้อยคิดไปตามประสา โดยไม่รู้ว่าเฟอร์นันโดอาจจะใจอ่อนและยอมตามใจเธอหลายเรื่อง แต่เขาไม่คิดจะยอมต่อรองเรื่องที่เธอจะเป็นของคนอื่นอย่างแน่นอน

“เอาละ ไปกันเถอะ” ชายหนุ่มเอ่ยชวนพร้อมกับเอื้อมมือไปจัดการลากกระเป๋าของเธอ แขนอีกข้างโอบรอบไหล่มนราวกับจะกระตุ้นให้ออกเดิน

“ปล่อยเถอะคะ” สาวน้อยอ้อมแอ้มบอก

“ทำไม” คนตัวโตถาม แต่กลับไม่ยอมปล่อย โอบเธอเดินไปเรื่อย ๆ อย่างมั่นคง

วีรินทร์เงินจรรยาู้สึกว่ามีอะไรเกาะเกาะไปหมด หัวใจก็เต้นโครมคราม จนกลัวว่าเขาจะได้ยินและรู้ว่าเธอกำลังคิดเหลวไหลอะไรอยู่ “วีโตแล้ว พี่ฮอว์คไม่ต้องคอยจูงหรือประคองหรือยกคะ ไม่ชนจนวิ่งหกหล่มแล้วด้วย”

พญาเหยี่ยวหัวเราะในลำคอ ก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบ “พีรู้ว่าเราโตแล้ว”

คำตอบของเขาทำให้วีรินทร์หงงหน้าขึ้นไปมองด้วยความฉงนดวงตากลมโตมองเขาราวกับจะใช้แทนคำถาม เมื่อรู้ว่าเธอโตแล้ว จะ

มาคอยจับจูงโอบประคองไปทำไม

เฟอ์นันโดเข้าใจคำถามจากแวตาคู้งามได้เป็นอย่างดีจึงตอบเสียงเรียบ “เพราะรู้ว่าเราโตแล้ว พี่ถึงได้ทำแบบที่กำลังทำอยู่ไล่ลงไปเถอะ อย่าเพิ่งสงสัยอะไรเลย พี่บอกแล้วไงว่าเราจะได้คำตอบทุกอย่างตอนอายุสิบแปด”

“วิกิสิบแปดแล้วนี่คะ”

“นั่นวิกิจะได้รู้วันนี้ แต่ไม่ใช่ตอนนี้ โอเคไหม”

วีรินทร์ทำหน้ายิ้มเมื่ออีกฝ่ายชอบทำอะไรเป็นปริศนาอยู่เรื่อย แต่ก็ยอมพยักหน้าและเดินตามแรงโอบของเขาไปแต่โดยดี

สาวน้อยกวาดตามองไปรอบๆ แล้วก็มึนงงๆ เพราะตอนนี้สายตาของผู้คนจับจ้องมาที่เธอกับเฟอ์นันโดเต็มไปหมด เหลือบตามองคนตัวโตที่โอบตัวเองอยู่ก็พบว่าเขาดูจะไม่สนใจสายตาใครสักนิด ในขณะที่เธอแทบวางตัวไม่ถูกเลยจริงๆ เธอเดินตามเขาไปเรื่อยๆ ความคิดวนเวียนุ่นวายจนไม่ได้สังเกตอะไรมากนัก มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่พบว่าเขาพาเธอไปตามเส้นทางที่ไม่คุ้นตา “นี่เราจะไปไหนกันหรือคะ”

“พี่อยากให้ไปไปที่หนึ่งกับพี่หน่อย”

“ที่ไหนคะ”

“เดี๋ยวก็รู้เอง”

สาวน้อยถอนหายใจเฮือกใหญ่ เพราะไม่ว่าจะถามอะไรก็ได้แต่คำตอบทำนองนี้อยู่เรื่อย

เฟอ์นันโดชำเลืองมองคนที่ถอนหายใจเสียงดัง แถมยังมีสีหน้าคล้ายกำลังแง้งอน แล้วเอื้อมมือไปลูบศีรษะเบาๆ รวากับอยากเอาใจเขารู้ดีว่าวีรินทร์เหมือนเจ้าหญิงน้อยๆ ของครอบครัวมาตลอด โดยมากแล้วจะได้ทุกอย่างตั้งใจเสมอ ก็เลยติดนิสัยเอาแต่ใจอยู่พอสมควร บางทีเจ้าตัวอาจจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเป็นอย่างนั้น เพราะเธอไม่ได้

แสดงออกมากจนถึงขั้นที่ใครจะตำหนิติเตียนแต่อย่างใด แต่เขาก็อดปรามไว้ไม่ได้

“เราจะต้องหัดใจเย็นบ้างรู้ไหม”

“แหม...ก็พี่ฮอว์คได้แต่ให้รถตลอดเลย” สาวน้อยตอบหน้ามู๋

“แล้วยังงี่เง่า ทนไม่ไหวหรอก”

“มันก็ไม่ถึงกับทนไม่ไหวหรอกค่ะ แต่ก็ไม่มีใครชอบการรอคอยหรือจริงไหมคะ”

“ใช่ ไม่มีใครชอบการรอคอยหรอก แต่บางครั้งเราก็ต้องอดทนกับมันให้ได้ อีกอย่าง...”

ประโยคที่ขาดหายไปเฉยๆ ของอีกฝ่าย ทำให้วรินทรอดซึกไข่ไม่ได้ “อีกอย่างอะไรคะ”

“พี่อยากจะบอกเราว่า คนที่ซาบซึ่งว่าการรอคอยมันทรมาณมากแค่ไหน น่าจะเป็นพี่น้องแหละ ไม่ใช่ใครที่ไหนหรอก”

“พี่ฮอว์คนะเหรอคะ” วรินทรถามเสียงสูงเหมือนไม่อยากจะเชื่อ

“ใช่ พี่นี่แหละ”

“อย่างพี่ฮอว์คเนี่ยนะ ไม่อยากจะเชื่อเลยคะ”

“ทำไมล่ะ อย่างพี่มันเป็นอย่างไง”

“ก็...ใครๆ ก็รู้ว่าพี่ฮอว์คนะระดับไหนแล้ว” สาวน้อยชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะอ้อมแอ้มตอบแบบไม่เต็มเสียงนัก เพราะไม่แน่ใจว่าการพูดแบบนี้จะถือว่าเป็นการล่วงเกินเขาหรือเปล่า “ไม่มีใครไม่รู้หรอกค่ะ ว่าพี่มีเงินและอิทธิพลมากขนาดไหน แล้ววิกิเคยได้ยินบ่อยๆ ด้วยว่าไม่มีปัญหาอะไรที่เงินแก้ไขไม่ได้ด้วย แล้วอย่างนี้จะไม่ให้วิแปลกใจได้ยังไงล่ะคะ”

“ก็เพราะคนที่พูดอย่างนั้นไม่รู้จริงนะสิ เชื่อพี่เถอะว่าปัญหาบางอย่าง เงินและอิทธิพลช่วยอะไรไม่ได้หรอก อะไรที่จำเป็นต่อวงร็อกก็ยังคงรออยู่วันยังค่ำ เพราะอย่างนั้นพี่ถึงบอกให้เราใจเย็นสักนิดงี่เง่า

ถ้าหยุดหงิดขึ้นมา ก็ขอให้หนักกว่ายังมีพี่ที่ทรามานกว่าเราก็อีกแล้วกัน”

น้ำเสียงทุ้มทุ้มของคนเป็นพี่ทำให้หน้าที่มูยอยู่เมื่อกี้คลายลงในทันที “ขอโทษนะคะที่พี่ใช้อารมณ์มากไปหน่อย”

เฟอ์รันันโดมยิ้มนิดๆ และเอื้อมมือไปลูบศีรษะคนตัวเล็กอีกครั้ง พลางคิดว่าก็เพราะนางฟ้าของเขาเป็นอย่างนี้ไงละ เขาถึงรักใคร่เอ็นดูมาตลอด วิรินทร์ไม่เคยเอาแต่ใจจนน่าเกลียด ไม่เคยห่างไปกับการตามใจของใครต่อใครจนน่าเอือมระอาแต่อย่างใด ไม่อย่างนั้นจะผูกใจคนอย่างเขาได้มันคงถึงเพียงนี้หรือ

คำพูดที่เฟอ์รันันโดสั่งสอนทำให้วิรินทร์บอกตัวเองให้นิ่งเข้าไปในเมื่อแม้กระทั่งคนอย่างเฟอ์รันันโดยังต้องอดทนรอคอย แล้วทำไมเธอจะทนบั้งไม่ได้ สาวน้อยคิดพลางสงบใจรอคอยโดยไม่ทुरนทुरาย กระวนกระวายแบบเมื่อสักครู่ ฤกษ์ของเฟอ์รันันโดคิดว่าทุกอย่างย่อมมีห้วงเวลาของมัน

“เอาละ ถึงแล้ว ไม่ต้องรอนานอย่างที่คิดจริงไหม” เฟอ์รันันโดหันไปเอ่ยกับคนที่นั่งอยู่ที่เบาะข้างๆ เมื่อนารถไปจอดยังอาคารแห่งหนึ่งเรียบร้อยแล้ว

วิรินทร์แหงนมองอาคารสูงลิบผ่านกระจกหน้ารถ ชนิดที่เรียกว่า คอดตั้งป่าด้วยความสงสัย เพราะไม่รู้ว่าเฟอ์รันันโดพาเธอมาที่นี่ทำไม

“เอาละ ลงไปก่อนก็แล้วกัน คำตอบทุกอย่างอยู่ที่นี้แล้ว เมื่อกี้ยังใจร้อนอยากรู้อยู่เลยไม่ใช่หรือไง” ชายหนุ่มเอ่ยยิ้มๆ เมื่อเห็นอาการชะงัดชะงะงัดของคนตัวเล็ก

คำกระเช้าของอีกฝ่ายทำให้วิรินทร์ได้สติ จริงสินะ จะมามัวชะงัดมองอยู่ในรถทำไมกัน ควรจะลงไปดูให้ชัดๆ ไม่ได้ดีกว่าหรือไงกัน ยิ่งเฟอ์รันันโดบอกว่าคำเฉลยทุกอย่างอยู่ที่นี้ ก็ยิ่งกระตุ้นความสนใจของเธอได้มากกว่าเดิม จึงรีบเปิดประตูรถแล้วก้าวลงไปทันที

เฟอร์นันโดก้าวตามลงไปข้าง ชายหนุ่มจัดการล้อรถจน
เรียบร้อยแล้วหันไปชักชวนคนที่ยังกวาดตามองไปรอบๆ ด้วยความ
อยากรู้ อยากเห็นอีกครั้ง “ไปกันเถอะวี” ไม่เพียงแค่เอ่ยชวน แต่ยัง
ยื่นมือไปตรงหน้าสาวน้อยอีกด้วย

วีรินทร์มองมือที่ยื่นมารอของอีกฝ่าย ก่อนจะเลื่อนสายตาขึ้นไป
สบตากับเจ้าของมือข้างนั้นราวกับกำลังขังใจ กระแสบางอย่างที่เขา
ส่งผ่านมากับแววตาคู่นั้นทำให้เธออดคิดไม่ได้ว่าการวางมือตัวเองลง
ไปในมือของเฟอร์นันโดครั้งนี้ไม่เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา คล้ายกับเขา
มีความคาดหวังและรอคอยอะไรบางอย่างที่มากกว่าการจับจูงกันแบบ
เมื่อก่อน ทำให้อดลังเลไม่ได้

“มากับพี่” เฟอร์นันโดกระตุ่น้ำเมื่อเห็นท่าทางลังเลของสาวน้อย
น้ำเสียงเข้มลึกคล้ายคำสั่งทำให้เธอวางมือลงไปในที่ที่สุด การ
รื้อคดียิ่งทำให้คูพิลิกไปกันใหญ่ ในเมื่อไม่ใช่การจับมือกันครั้งแรก
ของเขากับเธอเสียหน่อย

เฟอร์นันโดยิ้มด้วยความพอใจเมื่ออีกฝ่ายวางมือลงในมือเขา
อย่างว่าง่าย สำหรับเขาแล้ว มือน้อยๆ ที่เธอร่างลงมา หมายถึงความ
ไวเนื้อเชื่อใจที่วีรินทร์มีให้ จึงกุมมือน้อยด้วยความทะนุถนอม จับจูง
นางฟ้าไปฟังคำเฉลยของสิ่งที่เธอรบเร้าอยากรู้ หัวใจเพียงแต่ว่าคน
ตัวเล็กที่กำลังเดินตามเขาตัวยๆ อยู่นี้จะไม่ตกอกตกใจจนเกินไปที่
ได้รู้ความในใจของเขา

พนักงานที่ประจำอยู่ที่เคาน์เตอร์แทบจะอ้าปากค้างเมื่อเห็นว่า
ใครเดินจูงสาวน้อยหน้าหวานคนหนึ่งผ่านบริเวณที่ตนเองประจำการ
อยู่ อาคารแห่งนี้เป็นที่พักสุดหรูของผู้มีอันจะกินลำดับต้นๆ ของ
ประเทศนี้ บ้างก็ซื้อไว้เพื่อสะสมและประดับบารมี ความหรูหรามีระดับ
นั้นไม่ต้องพูดถึง สนนราคาห้องหนึ่งนั้น ตลอดชีวิตของคนธรรมดา
สามัญทั่วไปอาจไม่กล้าคิดฝันถึงเงินจำนวนนี้เลยก็ว่าได้

พนักงานทุกคนของที่นี่ทราบดีว่าชั้นสูงสุดทั้งชั้นเป็นของทายาทคนโตของเดรสซิงกรุ๊ปแต่เพียงผู้เดียว เฟอร์นันโดแวะมาพักที่นี่บ่อยครั้ง ทว่านอกจากมาตามเดรสซิงผู้เป็นมารดาและจูเลียตผู้เป็นน้องสาว ซึ่งนานที่ปีหนจะแวะมาสักครั้งแล้ว ก็ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนมีโอกาสเหยียบย่างขึ้นไปที่นี่เลยสักครั้ง

ว่ากันว่าพญาเหยี่ยวแห่งเดรสซิงหวงแหนความเป็นส่วนตัวยิ่งนัก ดังนั้นเมื่อได้เห็นแวตตาและกิริยาประทับประคองที่เธอแสดงออกต่อสตรีที่จับจูงมา จึงเรียกความสนใจจากพนักงานประจำเคาน์เตอร์ได้เป็นอย่างดี แต่การอบรมที่เข้มงวดเพราะต้องบริการลูกค้าระดับวีไอพีทำให้สำรวมกิริยาได้ดีพอควร แต่ถึงกระนั้นก็มั่นใจว่าตนเองคงไม่สามารถลืมหินหน้าของสาวน้อยคนนี้ได้อย่างแน่นอน ได้แต่ลอบชำเลืองมองตามหลังไปอย่างอยากรู้อยากเห็น

เฟอร์นันโดพาสาวน้อยขึ้นลิฟต์ตรงไปยังจุดหมายด้วยกิริยาเรียบร้อย ผิดกับความมุ่งมั่นแน่วแน่ที่ตั้งใจมานั่นนาน

“เราจะไปไหนหรือคะ” วรินทร์ถามขึ้นเมื่อเข้ามาอยู่ในลิฟต์เรียบร้อยแล้ว

แทนที่จะตอบคำถามของเธอ เฟอร์นันโดกลับเป็นฝ่ายตั้งคำถามบ้าง “วีว่าที่นี่ดูเป็นยังไงบ้าง”

วรินทร์ประมวณสภาพที่ตัวเองสังเกตเห็นได้ตั้งแต่ก้าวลงมาจากรถ เรือมาจากกระทั่งถึงในลิฟต์ ก่อนจะตอบคำถามของอีกฝ่าย “ก็สวยดีคะ ดูหรูมากเลย”

ยังไม่ทันได้สนทนากันต่อ ลิฟต์ก็เปิดออกเมื่อมาถึงจุดหมาย เฟอร์นันโดจึงสาวน้อยออกจากลิฟต์แล้วพาเดินตรงไปยังห้องห้องหนึ่ง เปิดประตูออกแล้วพาเธอก้าวเข้าไปข้างใน

ดวงตาของวรินทร์เบิกกว้างขึ้นเมื่อสำรวจไปรอบๆ ทุกสิ่งทุกอย่างในห้องนี้ช่างเหมาะเจาะลงตัว ไม่ว่าจะเป็นสีส้น เครื่องเรือน การจัดวาง

มันดูเหมาะสมไปหมด “ห้องใครคะ สวยจังเลยคะ”

คำถามด้วยความตื่นเต้นระคนชื่นชมของคนตัวเล็กทำให้ริมฝีปากของคนตัวโตยกโค้งเป็นรอยยิ้มด้วยความยินดีที่ความพยายามของตัวเองให้ผลเป็นที่น่าพอใจ เขาจดจำอุปนิสัยและรสนิยมของวีรินทร์ได้ทุกอย่าง และถ่ายทอดให้มันชนากรเข้าใจแบบไม่มีตกหล่นแก้ไขไปหลายครั้งกว่าจะได้อย่างที่เป็นอย่างนี้เป็นอยู่นี้ ดวงตาเป็นประกายและรอยยิ้มชื่นชมของเธอทำให้เขารู้สึกว่าทุกอย่างช่างคุ้มค่า

“ตกลง เรามาที่นี่ทำไมคะ” วีรินทร์ซักอีกเมื่อคลายความตื่นเต้นเกี่ยวกับการตกแต่งห้องในแบบที่ตนเองชื่นชอบลงแล้ว

“ที่ว่าเราไปนั่งพักสักหน่อยดีไหม มาเหนื่อยๆ” เฟอร์นันโดเอ๋ยไปอีกทาง

วีรินทร์กำลังจะขยับปากซักใช้เอาคำตอบเมื่อเฟอร์นันโดเอาแต่เลี่ยงไม่ให้ความกระจ่างใดๆ เลย พลันก็นึกถึงสิ่งที่เขาเพิ่งส่งออกไปหยกๆ ขึ้นมาได้ จึงห้ามตัวเองไว้ได้ทัน เธอชื่นชมความสุ่มและสง่างามของเธออยู่เสมอ เพราะฉะนั้นก็ควรจะทำให้ได้อย่างอีกฝ่ายบ้างอย่างน้อยสักเสี้ยวหนึ่งก็ยังมี เธอเชื่อว่าสมัยที่เฟอร์นันโดอายุเท่าเธอก็คงจะไม่มีนิสัยเข้าขี้หรือช่างซักเป็นแน่

เฟอร์นันโดมองคนที่อ้าปากเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจเจียบไปเสียอย่างนั้นด้วยความเอ็นดู เขามองทะลุถึงความคิดเรียบง่ายของวีรินทร์ได้เป็นอย่างดี จึงอดชื่นชมไม่ได้ที่เธอปฏิบัติตามสิ่งที่เขาสอนอย่างว่าง่าย ชายหนุ่มสุดลมหายใจลึกเมื่อนึกถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงของตนเอง พลังทอดสายตามองคนตรงหน้าด้วยแววตาล้ำลึกเกินกว่าที่ใครจะหยั่งถึง

วีรินทร์คงไม่รู้ตัวหรอกว่าเขากำลังฝึกฝนเธอ วยเพียงเท่านั้นไม่แปลกเลยที่เธอจะเล็ดร่อน คิดเร็ว ทำเร็วไปเสียทุกอย่าง แต่เขากำลังฝึกให้เธอรู้จักอดทนและรอคอย ระยะเวลาและความห่างไกลข้างเป็น

อะไรที่น่ากลัวเหลือเกินหากหัวใจไม่หนักแน่นพอ เขากลัวเธอจะ
หวั่นไหวต่อสิ่งเร้าตามวัย

ความสดใสน่ารักของเธอทำให้เขามั่นใจว่าต้องมีอีกหลายคนที่
พยายามพาดพิงเข้ามาใกล้ซิด ในขณะที่เขาไม่สามารถทำแบบนั้นได้
ตราบไตที่ภาระหน้าที่บังคับให้ต้องอยู่ห่างไกลกันอย่างนี้ เขาจึงต้องการ
ฝึกฝนให้เธอค่อยๆ ซึมซับและคุ้นชินกับการรอคอยจนไม่รู้สึกลัวว่ามัน
เป็นเรื่องที่ทรมานหรือน่าเบื่อจนเกินไป คำว่ารักแท้แพ้ใกล้ซิดทำให้เขา
กลัวพอสมควร จึงจำเป็นต้องฝึกเธออย่างนี้

“เอ่อ...งั้นวีขอเดินดูรอบๆ หน่อยได้ไหมคะ ที่นี้ตลกแต่งถูกใจวี
มากเลยคะ” วีรินทร์อ้อมแอ้มถาม เพราะคนที่เมื่อสักครู่ชักชวนเธอไป
นั่งพัก ตอนนั้นก็กลับเอาแต่ยื่นมองหน้าเธอด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก

“ได้สิ ดีเหมือนกัน” เฟอร์นันโดเอ่ยพลางโอบไหล่คนตัวเล็กเดิน
สำรวจไปรอบๆ “มีตรงไหนที่วีไม่ชอบบ้างหรือเปล่า”

“ไม่เลยคะ ที่นี้วีชอบมาก” วีรินทร์เอ่ยชื่นชมพร้อมกับกวาดตา
มองไปรอบๆ อีกครั้ง

ท่าทางพออกพอใจแถมชื่นชมที่อีกฝ่ายแสดงออกทำให้เฟอร์-
นันโดอมยิ้มด้วยความพอใจ ความพยายามทั้งหลายที่ทุ่มเทลงไปจะมี
ค่าอะไรถ้าวีรินทร์ไม่พึงพอใจ ดวงตาเป็นประกายของคนตัวเล็กทำให้
หัวใจของเขาอ่อนละมุนไปหมด แม้จะพอใจในความกระตือรือร้นของ
เธอที่มีต่อสิ่งที่เขาวางแผนเตรียมไว้ให้ แต่ก็ยังอดหวังว่าคนที่เพิ่ง
เดินทางไกลข้ามซีกโลกจะอ่อนเพลียไม่ได้

“พี่ว่าวีไปนั่งพักสักหน่อยดีกว่า มานี่มา” ชายหนุ่มเอ่ยพลาง
จูงมือเธอเดินตรงไปที่โซฟาตัวโต กดไหล่มนเป็นเชิงบังคับให้นั่งลง ก่อน
จะเลี้ยวไปหาเครื่องดื่มมาวางไว้ให้ตรงหน้า

วีรินทร์มองคนตัวโตที่เคลื่อนไหวไปมาในห้องเหมือนคุ้นเคยกับ
ทุกอย่างที่นี้ด้วยแววตาแปลกๆ เธอแทบไม่เคยเห็นเฟอร์นันโดในลักษณะ

นี่มาก่อน แบบที่ดูผ่อนคลายเป็น คล้ายๆ ชายหนุ่มทั่วๆ ไป ตามปกติแล้ว เวลาอยู่ที่คฤหาสน์เดรสซี เพอร์นันโดจะดูเคร่งขรึมและทรงอำนาจ อาจจะเรียกว่าถอดแบบมาจากฟรานเซสโกเลยก็ว่าได้ เพียงเขาขยับตัวนิดหน่อยหรือปราชัยตามองอะไรสักอย่างก็มักจะมีคนเข้ามาถามแล้วว่าต้องการอะไร การยกเครื่องดีมมารับรองใครสักคนอาจจะเป็นเรื่องธรรมดาของคนอื่น แต่ไม่ใช่ภาพที่จะหาดูได้ง่ายๆ จากเพอร์นันโดเลย

ราวกับรู้สึกว่าคุณจับจ้อง เพราะทันทีที่นั่งลงที่โซฟาอีกตัว เพอร์นันโดก็หันไปสบตากับคนที่มองเขาตาแป๋วอยู่พร้อมกับตั้งคำถาม “ทำไมถึงมองพี่แบบนี้”

“คือว่า...คือ...มันอบอุ่นนะค่ะ”

“หือ? เราหมายถึงอะไร อากาศ?” ชายหนุ่มถามด้วยความแปลกใจ บางทีวีรินทร์อาจจะรู้สึกว่าย่ำในนี้อุ่นกว่าข้างนอกกระมัง แม้จะมีสายเลือดของชาวตะวันตกอยู่ในกายครั้งหนึ่ง แต่เธอก็เกิดและเติบโตที่ตะวันออก เขาารู้ดีว่าวีรินทร์ไม่คุ้นชินกับอากาศหนาวสักเท่าไร

“คือ...ไม่ใช่อากาศค่ะ วิหมายถึงพี่ฮอว์คั่นนั่นแหละ” วีรินทร์ อ้อมแอ้มตอบ

“พี่?” คราวนี้พญาเหยี่ยวแห่งเดรสซีถึงกับเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ ไม่เคยมีใครบอกเลยว่าเขาเป็นคนอบอุ่น ส่วนใหญ่คนอื่นๆ มักจะทำท่าเหมือนหนาวด้วยซ้ำไปเวลาที่เผชิญหน้ากับเขา วีรินทร์ถือเป็นคนแรกเลยเขียวละที่พูดแบบนี้

“ค่ะ วิหมายถึงพี่ฮอว์คั่นนั่นแหละ”

“ยังไง ไหนเราลองอธิบายมาซิ”

“วีก็ไมรู้จะอธิบายยังไง อาจจะเป็นเพราะที่นี้มันค่ะ” สาวน้อย เอ่ยพลางกวาดสายตาไปรอบๆ

เพอร์นันโดมองตามสายตาของสาวน้อย แต่ก็ยังไม่แน่ใจนักว่า อีกฝ่ายหมายถึงอะไร จึงรอให้เธออธิบายเพิ่มเติม

“รู้สึกว่าคุณเวลาอยู่ที่นั่นที่ฟลอริดาคุณผ่อนคลาย ดูไม่เหมือน เฟอร์นันโด เดรอสซี แต่ดูเหมือนฟลอริดา เออ...ฟังเข้าใจหรือเปล่าคะ วีไม่รู้จะอธิบายยังไงดีค่ะ” วีรินทร์เอ่ยพลางหัวเราะแหยๆ กลั้วว่าอีกฝ่ายจะคิดว่าเธอพูดจาเพื่อเจ้อไม่รู้เรื่อง

แวตตาของเฟอร์นันโดอ่อนแสงลงเมื่อเข้าใจว่าสาวน้อยต้องการสื่ออะไร แน่นอนว่า ‘เฟอร์นันโด เดรอสซี’ กับ ‘ฟลอริดา’ ย่อมให้ความรู้สึกที่แตกต่างกันอย่างแนนอน เฟอร์นันโดหรือนายน้อย คือตัวตนของเขาในสายตาคณะอื่น ในขณะที่ฟลอริดาเป็นตัวตนอีกด้านที่เขาไม่เคยเปิดโอกาสให้คนอื่นได้เห็นนอกจากคนที่สนิทชิดเชื้อกันจริงๆ หากคนอย่างเขาจะมีความอบอุ่นอ่อนโยนอยู่บ้าง ความอบอุ่นนั้นก็เป็ของวีรินทร์แต่เพียงผู้เดียว

“แล้ว...เราชอบไหม”

“ชะ...ชอบอะไรคะ” สาวน้อยเอ่ยถามตะกุกตะกัก รู้สึกเหมือนกับว่าแทบจะไม่กล้าสบดวงตาคมกล้าที่มองมาตรงๆ

“ชอบพี่...”

ประโยคสั้นๆ นั้นส่งผลให้ดวงตากลมโตของวีรินทร์เบิกกว้างขึ้น โดยไม่รู้ตัว หัวใจเต้นระทึกด้วยความว่าวุ่น ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะได้ยินอะไรทำนองนี้จากอีกฝ่าย เธอยังเรียบเรียงความคิดไม่ทันเสร็จ เฟอร์นันโดก็เอ่ยต่อไปอีก

“ที่เป็นแบบนี้ แบบฟลอริดา”

วีรินทร์ค่อยๆ ผ่อนลมหายใจเพื่อคลายความตื่นเต้น ที่แท้เขาก็แค่อยากรู้ว่าเธอชอบที่เขาเป็นแบบนี้หรือเปล่าเท่านั้นเอง แต่ก็ตอบตัวเองไม่ได้เช่นกันว่าแท้ที่จริงแล้วอาการวาบลึกในหัวใจเมื่อสักครู่นี้เป็นเพราะว่าโล่งอกหรือผิดหวังกันแน่ แต่ก็ตอบคำถามตามที่ใจคิด “ทุกครั้งที่มองเห็นนายน้อยเฟอร์นันโด รู้สึกเหมือนอยู่ห่างไกลจากเขามากค่ะ วิ่งตามเท่าไรก็ไม่ทัน วิชอบเวลาที่ฟลอริดาอยู่ที่นี่ มันเหมือน

กับว่าพี่อยู่ใกล้ๆ เอื้อมถึง จับต้องได้ ไม่จำเป็นต้องวิ่งไล่ตาม”

“พี่ดีใจนะที่เราชอบพี่นี่”

“ห้องนี้เป็นของพี่ฮอว์คี่ใช่ไหมคะ” ท่าที่คุ้นเคยของเขาทำให้เธอ
สันนิษฐานแบบนั้น

“ก็ไม่ใช่อย่างนั้นซะทีเดียว ห้องนี้ไม่ใช่ของพี่คนเดียวหรอก”

ชายหนุ่มปฏิเสธ

“หมายความว่ายังไงคะ” สวณ้อยถามด้วยความสงสัย ลักษณะ
นิสัยของเฟอร์นันโดไม่ใช่คนที่จะแชร์ห้องพักกับใคร หรือว่าเจ้าของ
อีกคนจะเป็นจูเลียต เธอสันนิษฐานไปตามที่พอจะนึกออก

“จำได้หรือเปล่า ที่พี่บอกว่าทุกเรื่องที่วีซ็องใจหรือสงสัย คำตอบ
ทุกอย่างพี่มีให้ในวันนี้”

“จำได้ค่ะ”

“พร้อมที่จะฟังแล้วใช่ไหม”

“พร้อมค่ะ”

เฟอร์นันโดจ้องลึกลงไปในดวงตาคู้งามของคนตรงหน้า เขามอง
เห็นความคาดหวังรอคอย เห็นความไว้นือเชื่อใจที่ส่งสมมาตามกาล
เวลา เห็นความผูกพันที่มีต่อกันมาเนิ่นนาน สิ่งเหล่านี้เขาไม่มีร่วมกับ
ผู้หญิงคนอื่น มีเพียงวีรินทร์แค่คนเดียว ทั้งเมื่อก่อน ตอนนี้ และต่อไป
ในภายภาคหน้า เขามั่นใจว่าจะเป็นเช่นนั้นแน่นอน

ชายหนุ่มคิดพลางล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าด้านหลังในเสื้อสูทเพื่อ
หยิบบางสิ่งออกมา มองของในมืออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตา
กับเธออย่างแน่วแน่ยิ่งกว่าครั้งใดในชีวิต